

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Ο ΓΕΡΩΝ ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗΣ

Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ

1809-1886

ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ
«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ»
ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

© Ιερόν Ησυχαστήριον Μοναζουσών
«Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος»
Σουρωτή Θεσσαλονίκης
Γ' έκδοση 1994
Τηλ. 23960 41320, fax 23960 41594

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση μέρους ή όλου του κειμένου
στό πρωτότυπο ή σε μετάφραση χωρίς την άδεια του εκδότη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	4
Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗ)	5
Στην Κερμύρα της Καππαδοκίας	5
Στην Κωνσταντινούπολη.....	6
Στο Άγιον Όρος	8
Στην Κερασιά.....	10
Διώξεις	17
ΕΠΙΠΛΕΟΝ	22
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΧΙΟΥ	22
ΠΑΠΑ-ΝΕΟΦΥΤΟΣ και ΓΕΡΟ-ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ.....	23
ΓΙΑΤΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥΝΤΑΙ ΔΙΚΑΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ	25
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	28

[//5]

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι απόγονοι πάντοτε έχουν ιερό καθήκον να γράφουν τα θεία κατορθώματα των Αγίων Πατέρων της εποχής τους και τον φιλότιμο αγώνα που έκαναν, για να πλησιάσουν στον Θεό. Φυσικά, με το να γράφουμε για τους Αγίους μας, πάλι εμείς ωφελούμαστε, διότι μ' αυτόν τον τρόπο τους θυμώμαστε και προσπαθούμε να τους μιμηθούμε, και οι Άγιοι τότε συγκινούνται περισσότερο και μας βοηθούν, για να φθάσουμε και εμείς κοντά τους.

Εάν λοιπόν για τις αρετές των δικαίων ψυχών (Αγίων Πατέρων μας) πρέπει να μιλάμε και να γράφουμε, πόσο μάλλον δεν πρέπει να αμελούμε ή να σιωπούμε για τις ψυχές των δικαίων, αλλά και πολύ αδικημένων Αγίων Πατέρων μας, που ταλαιπωρήσαμε με διωγμούς και εξορίες εμείς οι ταλαίπωροι άνθρωποι με τις ανθρώπινες αδυναμίες μας, ζήλεις, φθόνους! ...

Οι άδικοι, εάν μετανοήσουν ειλικρινά, σώζονται και αυτοί. Ενώ οι αδικημένοι σώζονται, αλλά και ανταμείβονται και είναι τα πιο αγαπημένα παιδιά [//6] του Θεού! «Κύριος αγαπά δικαίους» (Ψαλμ. 145). Η Αγία Γραφή συνέχεια εγκωμιάζει τις ψυχές των δικαίων, και των δικαίων οι προσευχές εισακούονται. «Πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη» (Ίάκ. ε', 16).

Μεταξύ λοιπόν των αδικημένων Πατέρων της Εκκλησίας μας είναι και ο Οσιώτατος Πατήρ Γεώργιος ο Χατζη-Γεώργης, ο οποίος είναι ένας σύγχρονος Άγιος της εποχής μας, αλλά, μπορούμε να πούμε, και μεγάλος Άγιος ανάλογα με την εποχή μας.

Είχε αφήσει μεγάλο όνομα ο Γέροντας! «Μεγάλος ασκητής και πολύ νηστευτής», έλεγαν. Άφησε δε και το όνομα του ακόμη ως επίθετο για τους πολύ νηστευτάς: «Αυτός είναι Χατζη-Γεώργης!», έλεγαν.

Όταν είχα έρθει στο Άγιον Όρος και γύριζα μέσα στο Περιβόλι της Παναγίας, όπως συνήθως όλοι οι αρχάριοι, για να βρω τα αρωματισμένα λουλούδια της Παναγίας (Αγίους Γεροντάδες) και να πάρω λίγη πνευματική γύρη, απ' όλους θα άκουγα να μιλάνε με πολλή ευλάβεια και θαυμασμό για τον Χατζη-Γεώργη! Όλα αυτά που άκουγα τότε, με έκαναν να τον ευλαβούμαι πιο πολύ και να ενδιαφερθώ περισσότερο. Γι' αυτό ήρθα σε επαφή με εγγόνους του (δηλαδή των υποτακτικών του υποτακτικούς), καθώς και με πατριώτες του [//7] Καππαδόκες, όπως με τον Πατέρα Στέφανο της Ι. Μονής Εσφιγμένου, τον Γέρο-Βασίλειο τον Καρακαλληνό, τον Παπα-Σεραφείμ τον Αγιογράφο και άλλους κοντοχωριανούς του Γέροντα Χατζη-Γεώργη.

Όσα λοιπόν μάθαινα τότε, τα σημείωνα στην μνήμη μου για να ωφεληθώ, και τώρα χρειάστηκε να τα σημειώσω και σε τετράδιο, για να ωφεληθώ και καμμιά άλλη ψυχή. Βρήκα δε και πολλά στοιχεία από ευλαβείς Ρώσους, που είχαν γράψει, όχι μόνο για τον Χατζη-Γεώργη, αλλά και για τον Γέροντα του, ακόμη και για τον Πνευματικό του Παππού τον Γερο-Αυξέντιο. Μου έδωσε επίσης και ο ησυχαστής Ρώσος Παπα-Αντώνης, ο Καρουλιώτης, αρκετά στοιχεία.

Φυσικά, ό,τι και να γράψη κανείς, θα είναι πάλι λίγα για τον πολύ Χατζη-Γεώργη! Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

[//8]

[//9]

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗ)

Στην Κερμίρα της Καππαδοκίας

Ο Οσιότατος Πατήρ ημών Γεώργιος γεννήθηκε στην Κερμίρα της Καππαδοκίας το 1809. Οι γονείς του ήταν πλούσιοι, όχι μόνο από αρετές, αλλά και από αγαθά του Θεού, τα οποία σκορπούσαν στους φτωχούς με την καρδιά τους. Ο πατέρας του ονομαζόταν Ιορδάνης και ήταν από την Κερμίρα, η δε μητέρα του λεγόταν Μαρία και ήταν από το Γκέλβερι (Καρβάλη, πατρίδα του Αγίου Γρηγορίου του Ναζιανζηνού).

Αφού απέκτησαν δυο παιδιά, τον Γαβριήλ (Χατζή-Γεώργη) και τον Αναστάσιο, μετά ζούσαν πιο πνευματικά και αγαπημένοι σαν αδέρφια (ζούσαν εν παρθενία). Η μητέρα του, η Μαρία, είχε ασκητικό πνεύμα από μικρή, διότι είχε αδελφή Μοναχή, Ασκήτρια, την οποία επισκεπτόταν και αργότερα με τα παιδιά της. Στον μικρό λοιπόν Γαβριήλ που άκουγε τις διάφορες διηγήσεις από [//10] την θεία τους για τους Ασκητάς, άναψε ή επιθυμία στην παιδική του καρδιά να γίνη Μοναχός και προσπαθούσε να μιμηθή τους Ασκητάς με αυστηρές νηστείες και προσευχές.

Ο πατέρας του, ο Ιορδάνης, ήταν ευλαβής και αυτός και ασχολείτο με το εμπόριο και τον περισσότερο καιρό τον περνούσε στα ταξίδια. Αυτό φυσικά έδινε την ευκαιρία στην Μαρία να ζη άπλα, να μη «μεριμνά και τυρβάζη περί πολλά», να παίρνη τον μικρό Γαβριήλ, επειδή είχε περισσότερη ευλάβεια, και να αγρυπνή με άλλες γυναίκες πότε στις σπηλιές και πότε στα εξωκλήσια. Μπορούμε δε να πούμε, ότι και το γάλα της ευλογημένης αυτής Μάνας, που θήλαζε ο Γαβριήλ, ήταν ασκητικό!

Όταν μεγάλωσε λίγο ο Γαβριήλ, πήγε στο Σχολείο, αλλά δεν μπορούσε να μάθη γράμματα, ενώ ήταν πολύ έξυπνος. Φαίνεται ήταν οικονομία Θεού, για να μάθη με θεϊκό τρόπο γράμματα το αγιασμένο αυτό παιδί. Τέσσερα ολόκληρα χρόνια παιδεύτηκε στο Σχολείο ο μικρός Γαβριήλ και δεν κατόρθωσε ούτε να συλλαβίξη. Επειδή τον μάλωναν οι γονείς του και ο δάσκαλος, εύρισκε ευκαιρία και έφευγε στις σπηλιές. Εκεί δε στην Κερμίρα ή Κερμίλ, ήταν και η Σπηλιά με τα αποτυπώματα του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, όπου κατέφευγε τις περισσότερες φορές ο μικρός [//11] Γαβριήλ. Νήστευε δε πολύ και προσευχόταν, κάνοντας πολλές μετάνοιες εδαφιαίες, και όταν ένιωθε εξάντληση, έτρωγε χόρτα από αυτά που φύτεωναν στο βουνό.

Κάποτε μάλιστα είχε απουσιάσει ένα μήνα· είχε έρθει σε επαφή με Ασκητάς πού έμεναν γύρω στις σπηλιές, και ασκήτευε και αυτός κοντά τους σε μια σπηλιά. Τον βρήκαν μετά οι γονείς του και έκτοτε δεν τον μάλωναν πού δεν μπορούσε να μάθη γράμματα.

Μία μέρα, του είπε η μητέρα του με καλωσύνη:

- Γαβριήλ, παιδί μου, πήγαινε στην Εκκλησία και παρακάλεσε την Παναγία να σε βοηθήση να μάθης γράμματα.

Στην ενορία τους υπήρχε Θαυματουργός Εικόνα της Θεοτόκου. Ο μικρός Γαβριήλ, αφού έκανε τριήμερο νηστεία και πολλές μετάνοιες εδαφιαίες -με τις ώρες-, ξεκίνησε νύχτα για την Εκκλησία να προσευχηθή για να μην τον ιδούν οι άνθρωποι.

Μόλις έφτασε στον Νάρθηκα, έπεσε στο κατώφλι της θύρας του Ναού και με ευλάβεια και με δάκρυα προσκύνησε απ' έξω, διότι η θύρα ήταν κλειστή. Ενώ παρακαλούσε την Παναγία· «Δώσε μου, Βασίλισσα του Ουρανού, να μάθω γράμματα!», ξαφνικά άνοιξαν οι πόρτες της Εκκλησίας, [//12] και μπήκε η Θεοτόκος· και παίρνοντας τον μικρό από το χέρι, τον έφερε στην Εικόνα του Χριστού και είπε· «Υιέ μου, δώσε στον μικρό Γαβριήλ να μάθη γράμματα». Κι όπως έλεγε αργότερα ο ίδιος: Μ' αυτά τα λόγια μ' ευλόγησε με το χέρι Της, μ' ασπάστηκε και είπε· «Τώρα, έμαθες γράμματα». Και μετά μπήκε στην Βόρεια πύλη του Ιερού.

Βλέποντας ο Γαβριήλ ότι δεν βγαίνει, πήγε εκεί. Έψαξε σε όλη την Εκκλησία, άλλα δεν μπόρεσε να Την βρη! Ήλθε μετά η ώρα της ακολουθίας· έφθασε και ο Νεωκόρος για να σημάνη και βλέπει τις πόρτες ανοιχτές και τον Γαβριήλ μέσα στον Ναό! Τάχασε και ρώτησε με έκπληξη!

- Πώς βρέθηκες εδώ;

Ο Γαβριήλ του διηγήθηκε με λεπτομέρεια όλα όσα συνέβησαν. Ο Νεωκόρος, για να διαπιστώσει την αλήθεια, του έδωσε ένα βιβλίο να διαβάση, και ο Γαβριήλ άρχισε να διαβάζη ωραία και καθαρά. Τότε ο Νεωκόρος του είπε.

- Πράγματι, Εκείνη η γυναίκα ήταν η Παναγία!

Μετά από αυτό το θείο γεγονός, που έμαθε γράμματα με θεϊκό τρόπο ο μικρός, οι γονείς του και όλοι οι συγγενείς του τον είχαν σε ευλάβεια. Ο Γαβριήλ όμως και πάλι πήγαινε στις σπηλιές και ασκήτενε· μάζευε δε και τους φίλους του και έκτιζαν μικρό Μοναστηράκι με Ναό και κελλάκια, [//13] έχοντας τον Γαβριήλ για Ηγούμενο.

Σε ηλικία δεκατεσσάρων χρόνων ακολούθησε και αυτός τους συγγενείς του στην Κωνσταντινούπολη, γιατί είχαν μάθει ότι τούρκεψε ο θείος που έμενε εκεί. Καθώς περνούσαν από ένα ερημικό τόπο, του είπε ο λογισμός ότι θα εύρισκε εκεί ερημίτες να τους πη να προσευχηθούν για τον θείο του πού τούρκεψε. Άφησε λοιπόν τους συντρόφους του και έπαχνε στο δάσος, άλλα δεν βρήκε κανέναν ασκητή. Έχασε όμως και τους συντρόφους του και λυπημένος παρακαλούσε τον Άγιο Γεώργιο να τον βοηθήση. Ξαφνικά, του παρουσιάζεται ο Άγιος με στολή Αξιωματικού, με φωτεινό πρόσωπο και του λέει:

- Στ' αλήθεια έχασες τον δρόμο, Γαβριήλ;

- Ναι, τον έχασα, απάντησε ο μικρός.

- Έλα μαζί μου, του είπε ο Άγιος Γεώργιος και τον πήρε στο άλογο του· πρόφθασε αμέσως τους συντρόφους του, οι οποίοι θαύμασαν και δόξασαν τον Θεό!

Στην Κωνσταντινούπολη

Μόλις έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη, επισκέφτηκε μαζί με τους συγγενείς του τον θείο του, με πολύ πόνο. Ο θείος του είχε μεγάλη θέση στην αυλή του Σουλτάνου Μαχμούτ Β' (1808-1839). Κάποτε, επειδή είχε διατάξει να γίνουν διάφορα έργα στην πατρίδα του, οι Αρμένιοι τον φθόνησαν και τον συκοφάντησαν στους Τούρκους· [//14] για να αποφύγη δε τον θάνατο πού τον περίμενε, δυστυχώς τούρκεψε. Επόμενο ήταν να του έχη μεγαλύτερη εμπιστοσύνη μετά ο Σουλτάνος.

Ενώ έφυγαν οι άλλοι για την πατρίδα τους, μετά από τις συμβουλές τους για να μετανοήση ο θείος του, ο Γαβριήλ παρέμεινε στην Κωνσταντινούπολη κοντά του και

προσευχόταν πολύ. Έκανε δε σκληρούς αγώνες για να επιστρέψη ξανά στο Χριστιανισμό, όχι μόνον ο θεός του, αλλά κι ένας Ιερέυς μαζί με μερικούς άλλους, πού είχαν τουρκεψει και εκείνοι από φόβο. Οι θερμές προσευχές του Γαβριήλ, με τις νηστείες και τις πολλές εδαφιαίες μετάνοιες, βοήθησαν για την θεία επέμβαση, και έγιναν κατ' αρχάς κρυφοί Χριστιανοί και αργότερα έφυγαν στην Σμύρνη. Και ο μεν θεός του έγινε Νεωκόρος σ' ένα Ναό και αγωνιζόταν φιλότιμα με πολλή μετάνοια και αναπαύθηκε την Λαμπροφόρο ήμερα της Αναστάσεως. Ο δε Ιερέας μαζί με τους άλλους αγωνίσθηκαν και αυτοί φιλότιμα, με συντριβή, και εν μετανοία αναπαύτηκαν, Χριστιανοί, στην Σμύρνη.

Το διάστημα των τεσσάρων ετών που παρέμενε στην αυλή του Σουλτάνου ο Γαβριήλ, έπεσε στην αντίληψη του Σουλτάνου η ασκητική ζωή του νεαρού Γαβριήλ, και θαύμαζε! Ένας νεαρός να μη συγκινηται καθόλου από τις ανθρωπινες δόξες και τις κοσμικές απολαύσεις! Να αναπαύεται [//15] σ' ένα σκοτεινό υπόγειο και να τρώη μία φορά την ήμερα από μια χούφτα βρεγμένο κριθάρι! Όλη την νύχτα να προσεύχεται και να κάνη μετάνοιες, ώρες, συνέχεια! Απορούσε για όλα αυτά ο Σουλτάνος και έλεγε στους αυλικούς του· «ποιός έμαθε σ' αυτόν τον νεαρό έτσι να νηστεύη και να προσεύχεται;». Η αγία ζωή του μικρού Γαβριήλ είχε αλλοιώσει και αυτόν τον Σουλτάνο ακόμη, και έγινε κρυφός Χριστιανός.

Ο Γαβριήλ (ο μετέπειτα Χατζη-Γεώργης) έλεγε αργότερα τα έξης: «Ο Σουλτάνος Μαχμούτ αγαπούσε κατόπιν τους Χριστιανούς. Ενώ πριν οι Χριστιανοί δεν μπορούσαν να επιδιορθώσουν ούτε έναν ερειπωμένο Ναό, ούτε να κτίσουν εκ νέου, αυτός εξέδωσε μετά περί τα δύο χιλιάδες φιαρμάνια προς ανέγερσιν νέων Ναών κ.λ.π.

Δώρησε ακόμη και δύο μεγάλες Εικόνες του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, τον Οποίο ευλαβείτο, και του Πατρός αυτού, του Προφήτου Ζαχαρίου, καθώς και έναν ασημένιο πολυέλαιο. Εκτός απ' αυτά, έδειξε μεγάλη εύνοια και στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, που χρεωστούσε στους Εβραίους τριάντα έξι χιλιάδες λίρες χρυσές. Ο Σουλτάνος απαίτησε όλα τα έγγραφα αυτού του χρέους και τα κατέστρεψε και διέταξε αυστηρά τους Εβραίους να μην απαιτήσουν στο έξης το χρέος αυτό από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων. [//16] Άλλαξε δε και πολλά άλλα τουρκικά έθιμα και βοηθούσε πολύ τους Χριστιανούς. Επόμενο ήταν να τον θανατώσουν οι Τούρκοι και να πουν ότι πέθανε».

Τον Γαβριήλ, λοιπόν, μετά από την παραμονή του στην Πόλη επί τέσσερα χρόνια και την επιστροφή των άλλων στον Χριστό, σε ηλικία δέκα οκτώ χρόνων, τον απασχολούσε πια έντονα η δική του σωτηρία, και παρακαλούσε με δάκρυα την Παναγία, συνέχεια μέρα - νύχτα, να τον βγάλη από την αυλή του Σουλτάνου και να του δείξη οδόν σωτηρίας.

Κάποτε, ενώ βρισκόταν στην Θεία Λειτουργία, στον Ναό του Πατριαρχείου, μπροστά στην Εικόνα της Θεοτόκου, που βρίσκεται πίσω από την Πατριαρχική ψηφιδωτή καθέδρα, με δάκρυα παρακαλούσε την Παναγία να τον οδηγήση. Όταν τελείωσε η Θεία Λειτουργία, αυτός δεν βγήκε έξω μαζί με τους άλλους, άλλα παρακαλούσε και στην συνέχεια με πολλή πίστη και απλότητα παιδική την Παναγία, να τον πληροφορήση τι να κάνη. Για μια στιγμή, όπως διηγείτο, βλέπει την Βασίλισσα των Ουρανών να έρχεται απ' την Εικόνα κοντά του, ντυμένη με ολόλαμπρη λευκή ενδυμασία και να τον ρωτά!

- Τι θέλεις;
- Θέλω να σωθώ! απάντησε ο Γαβριήλ.

[//17] Η Θεοτόκος του λέει.

- Πήγαινε στην εξωτερική πύλη του Φαναριού, στην αποβάθρα, όπου θα δεις ένα Μόναχο· μ' αυτόν να πας στο Άγιον Όρος.

Αφού είπα αυτά η Παναγία, ξαναμπήκε στην Εικόνα της.

Ο Γαβριήλ μετά έτρεξε χαρούμενος προς την αποβάθρα και είδε ένα σεβάσμιο Μοναχό, αδύνατο, με άσπρη μακριά γενειάδα. Ήταν ο Ηγούμενος της Μονής Γρηγορίου, ο Γρηγόριος, από το Άγιον Όρος. Ο Γαβριήλ πέφτει στα πόδια του και τον παρακαλεί να τον πάρη μαζί του στον Άθωνα. Αλλ' ο Αγιορείτης Ηγούμενος του λέει:

- Απ' τους Αγίους Πατέρες και τις διατάξεις των Πατριαρχών απαγορεύεται να παίρνουμε στον Άθωνα, όχι μόνο παιδιά σαν εσένα, αλλά και αυτούς που ακόμη δεν έχουν γένια. Έτσι είναι και μη μιλάς· στον Άθωνα δεν μπορείς να έρθεις προς το παρόν.

Όταν άκουσε την άρνηση του, πόνεσε πολύ ο Γαβριήλ και αναγκάστηκε τότε να του διηγηθή πως είδε την Παναγία και ότι Αυτή του είπε να πη στον Ηγούμενο να τον πάρη στον Άθωνα. Αλλά ο Γέροντας, δυστυχώς, με κανένα τρόπο δεν ήθελε να δεχθή να τον πάρη στο Άγιον Όρος, ούτε έδωσε καμμιά προσοχή στην εύνοια της Κυρίας Θεοτόκου, η οποία μπορεί να ενεργή και [//18] αντίθετα με τις ανθρώπινες διατάξεις, όσο καλές και εάν φαίνονται.

Όλα αυτά έγιναν παρουσία του Καπετάνιου του πλοίου, ο οποίος πόνεσε και είπε στον Γαβριήλ.

- Να μπης παιδί μου, κρυφά στο πλοίο και να φανερωθής στον Γέροντα, όταν φθάσουμε στον Άθωνα.

-

Στο Άγιον Όρος

Από την Κωνσταντινούπολη ο Γαβριήλ έφυγε το 1828 και μετά από λίγες ημέρες έφθασε το πλοίο στη Μονή του Γρηγορίου. Βγήκε και ο Γαβριήλ και έπεσε στα πόδια Ηγουμένου λέγοντας: «η Παναγία μ' έφερε στο Άγιον Όρος» και έτρεχαν δάκρυα από τα μάτια του. Ο Ηγούμενος όμως και πάλι δεν ήθελε να τον πάρη στην Μονή· απέφευγε ακόμη και να τον βλέπη. Αλλ' οι Πατέρες της Μονής έκαμψαν τον Ηγούμενο και τον δέχτηκε. Του έδωσαν αμέσως το διακόνημα του παραμάγειρα, και διακονούσε πρόθυμα και αγωνιζόταν φιλότιμα στα πνευματικά.

Ήταν ακόμη αρχάριος, όταν έτυχε και η Πανήγυρη της Μονής, του Αγίου Νικολάου. Λόγω κακοκαιρίας όμως, δεν μπόρεσαν να ψαρέψουν, και οι Πατέρες ήταν στεναχωρημένοι που δεν θα είχαν ψάρια να φιλέψουν τους Πανηγυριώτες. Αλλ' ο Γαβριήλ δεν στεναχωρέθηκε γι' αυτό, γιατί θεωρούσε πολύ απλό για τον [//19] Φωτογραφία: Η Ιερά Μονή Γρηγορίου με τον Αρσανά της. [//20] Άγιο Νικόλαο να τα οικονομήση. Παρακάλεσε λοιπόν τον Άγιο Νικόλαο, και πετάχτηκαν θαυματουργικώς στον Αρσανά της Μονής αρκετά μεγάλα και καλά ψάρια, την παραμονή της Εορτής. Οι αδελφοί τα ανέβασαν στην Μονή με χαρά, και τα ετοίμασαν δοξάζοντας τον Θεό.

Μετά από αυτό το θείο γεγονός, ο Γαβριήλ έφυγε για τα Καυσοκαλύβια, για να μην τον ευλαβούνται οι Πατέρες της Μονής. Είχε παραμείνει στην Μονή Γρηγορίου περίπου δυο μήνες. Εκεί, είχε μάθει ότι είναι ένας έμπειρος Πνευματικός στην Σκήτη των Καυσοκαλυβίων, ο Παπα-Νεόφυτος «Καραμανλής», συμπατριώτης του, μέγας βιαστής και με πολλή Χάρη Θεού. Πήγε λοιπόν και τον βρήκε στον Άγιο Γεώργιο στα Καυσοκαλύβια.

Ο «Παπα-Νεόφυτος», μόλις είδε τον νεαρό Γαβριήλ, τον δέχτηκε με χαρά, γιατί έβλεπε την Χάρη του Θεού στο πρόσωπο τού νέου ζωγραφισμένη. Επειδή όμως ήταν πολύς τούρκικος Στρατός και στο Άγιον Όρος την εποχή εκείνη, λόγω της Επανάστασεως (1821-1830), τον άφησε τον Γαβριήλ στην σπηλιά του Οσίου Νήφωνος, όπου ασκήτευε και ο ίδιος τον περισσότερο καιρό, για να προφυλάξει τον νέο από τους βαρβάρους Τούρκους. Εκεί στην σπηλιά, αγωνίστηκε σκληρά, με φιλότιμο, τέσσερα χρόνια, χωρίς να βλέπη άνθρωπο, [//21] **Φωτογραφία: Η Καλύβη του Αγίου Γεωργίου του Παπα-Νεόφυτου στα Καυσοκαλύβια.** [//22] έκτος από τον Γέροντα του πού τον επισκεπτόταν και τον κοινωνούσε τα Άχραντα Μυστήρια.

Όταν πια είχε ηλικιωθή, είχε ελαττωθή κάπως και ο τούρκικος Στρατός και επέστρεψε στην Σκήτη κοντά στον Γέροντα του, τον Παπα-Νεόφυτο, στην Καλύβη του Αγίου Γεωργίου, όπου έμεναν και άλλοι εννέα παραδελφοί του.

Ενώ ήταν ακόμη δόκιμος ο Γαβριήλ, όμως παρουσίαζε σημεία προχωρημένου Μοναχού! Ήταν δηλαδή ασυρματιστής του Θεού.

Κάποτε λοιπόν, ενώ προσευχόταν, άκουσε την φωνή του Γέροντα του να τους λέη: «Καλογέρια μου, σώστε με!». Έτρεξε αμέσως και το είπε στον μεγαλύτερο παραδελφό του, άλλ' εκείνος δυστυχώς τον μάλωσε.

- Άντε πήγαινε, πλανεμένη, κάνε τον κανόνα σου (την ατομική προσευχή), που άκουσες την φωνή του Γέροντα!

Έκανε υπακοή ο Γαβριήλ και πήγε στο κελλί του. Μόλις όμως άρχισε την προσευχή του, ξανά ακούει τον Γέροντα πιο έντονα, με σπαρακτική φωνή να λέη: «Καλογέρια μου, σώστε με! Βρίσκομαι κοντά στον Σταυρό, που είναι στον Ζυγό, πριν την Κερασιά και κινδυνεύω. Βοηθείστε με!».

Πηγαίνει πάλι ο Γαβριήλ στον παράδελφο του και του λέει.

[//23] - Ο Γέροντας μας κινδυνεύει και βρίσκεται ψηλά στον Σταυρό.

Εκείνος όμως τον μάλωσε πιο πολύ αυτή την φορά.

- Τόσο πλανεμένος είσαι; Ακούς την φωνή του Γέροντα από τον Σταυρό; (Απόσταση δύο ώρες με καλό καιρό).

Τότε ο Γαβριήλ με πόνο τον παρακάλεσε.

- Κάνε Πάτερ μου, ένα κομποσχοίνι με σταυρούς και δώσε προσοχή και θα δης.

Μόλις λοιπόν άρχισε και εκείνος να κάνη ένα - δυο σταυρούς, λέγοντας την ευχή, άκουσε την σπαρακτική φωνή του Γέροντα τους. Αμέσως τύλιξαν βέργες με σχοινιά γύρω στα πόδια, για να μην βουλιάζουν στα χιόνια, και ξεκίνησαν. Έκαναν περίπου μισή μέρα για να ανέβουν στο σημείο που βρισκόταν ο Γέροντας, γιατί είχε πολλά χιόνια. Αφού ένα μέτρο ήταν χαμηλά στα Καυσοκαλύβια, πόσο μάλλον ψηλά στον Σταυρό!

Ο Παπα-Νεόφυτος, όπως επέστρεφε από ταξίδι, χειμώνα και με κακοκαιρία, ανεβαίνοντας από την Αγία Άννα προς την Κερασιά, κοντά στον Σταυρό, είχε πια

αποκάμει από την κούραση όπως ήταν πολύ το χιόνι, ένα μπόι, βούλιαζε και δεν μπορούσε πια να βγη.

Όταν έφτασαν τα Καλογέρια του, τον βρήκαν σχεδόν νεκρό, παραχωμένο στα χιόνια. Τον [//24] Φωτογραφία: Η τοποθέσια «Σταυρός». [//25] πήραν αμέσως, όπως ήταν ξυλιασμένος, και τον μετέφεραν κατ' αρχάς στην Κερασιά, για να συνέλθη. Αλλ' αυτό που έσωσε τον Γέροντα, μου λέει ο λογισμός, δεν ήταν η ζέστη και τα ζεστά που του πρόσφεραν ανθρωπίνως, αλλά η θερμή προσευχή του Γαβριήλ.

Αφού έγινε καλά ο παπα-Νεόφυτος, κατέβηκαν στα Καυσοκαλύβια, στον Άγιο Γεώργιο, και μετά από λίγο εκάρη Μοναχός ο Γαβριήλ, εκεί στην Καλύβη τους, και μετονομάσθηκε Γεώργιος, και αργότερα από το προσκύνημα του στους Αγίους Τόπους πήρε το «Χατζη-Γεώργης».

Στην Κερασιά

Επειδή είχε αυξηθή η Συνοδία του Παπα-Νεόφυτου στα Καυσοκαλύβια, ανέβηκαν στην Κερασιά, για να έχουν και περισσότερη ησυχία. Κατ' αρχάς παρέμειναν τέσσερα χρόνια στο Κελλί των Αγίων Αποστόλων, μέχρι που ετοίμασαν το μεγάλο Κελλί του Αγίου Δημητρίου και Αγίου Μηνά, όπου χωρούσε όλη η Αδελφότητα. Εκεί στην Κερασιά ο Παπα-Νεόφυτος είχε δει όραμα κι έβαλε το αυστηρό τυπικό της διαρκούς νηστείας και αδιαλείπτου προσευχής. Μετά άφησε τον Πατέρα Γεώργιο, τον Χατζη-Γεώργη, για Γέροντα, το 1848, και εκείνος πήρε κελλί στις Καρυές, Σιμωνοπετρίτικο, του Αγίου Νικολάου, για να διευκολύνονται οι προσκυνηταί και να βοηθή περισσότερες πονεμένες ψυχές, σαν χαρισματούχος [//26] Φωτογραφία: Το κελλίον του Αγίου Δημητρίου και Αγίου Μηνά, όπου έμενε ο Χατζη-Γεώργης με την Συνοδεία του. [//27] Πνευματικός που ήταν.

Οι Πατέρες της Συνοδίας του στην Κερασιά, ένιωθαν μεγάλη σιγουριά πνευματική και στον Χατζη-Γεώργη, γιατί είχε κάνει ο ίδιος υποτακτικός προηγούμενος και μπορούσε να καταλάβη τους υποτακτικούς. Χρησιμοποιούσε την κοπή του θελήματος με το Πατρικό πνεύμα· δηλαδή, να κόβη άλλοτε τον εγωισμό τον παιδικό και άλλοτε να φρενάρη τον ενθουσιασμό. Με άλλα λόγια, κλάδευε με διάκριση και δεν κουτσούρευε αδιάκριτα. Επειδή ο Γέροντας είχε αγιότητα, τα Καλογέρια του υποτάσσονταν από ευλάβεια και όχι από φόβο.

Στον εαυτό του δε, ήταν πολύ σκληρός και συνέχεια αύξανε την άσκηση του. Έλεγε ο Γέροντας: «Όταν καταγίνεται κανείς με νηστεία – αγρυπνία - προσευχή, εξαντλούνται οι σωματικές δυνάμεις, και η σάρκα στενάζει και παραπονιέται στην δυσκολία και στον κόπο της ασκητικής ζωής. Τότε είναι που πρέπει να γίνει κανείς πιο προσεκτικός και στον πόλεμο των λογισμών - γιατί τότε έρχονται στην μνήμη οι ημέρες της κοσμικής ζωής -, για να μην εμποδιστή στον δρόμο της σωτηρίας του και απώλωση την ψυχή του».

Μετά από πολύχρονους τέτοιους αγώνες, επόμενο ήταν να εξαντληθή, αλλά και να εξαϋλωθή. [//28] Ενώ του πονούσαν τα πόδια από την ορθοστασία κατά την προσευχή, και ιδίως τα γόνατα από τις πολλές γονυκλισίες, και γενικά όλο το κορμί του από την άσκηση, ο Γέροντας συνέχιζε το αυστηρό του τυπικό και δεν έπαιρνε ποτέ φάρμακα. Έλεγε δε στους υποτακτικούς του και στους επισκέπτες: «Το καλύτερο

φάρμακο είναι η συχνή Μετάληψη των Αχραντων του Χριστού Μυστηρίων. Η συχνή Εξομολόγηση και η Θεία Μετάληψη είναι η σπουδαιότερη και απαραίτητη προϋπόθεση για την επίγεια πνευματική αγαλλίαση και την Ουράνια ευφροσύνη». Και τους ανέφερε και το έξης παράδειγμα:

«Ένας Ερημίτης ρώτησε τον διάβολο.

- Ποιά είναι τα πιο φοβερά πράγματα στην ζωή σας;

Απάντησε ο διάβολος.

- Είναι φοβερά και ανυπόφορα για μας.

- Ποιά είναι αυτά; ρώτησε ο Γέροντας.

- Να ποια είναι. Το μυστήριο του Βαπτίσματος, με το οποίο χάνουμε εντελώς την εξουσία και το δικαίωμα επάνω σας. Ο Σταυρός, ο οποίος μας βασανίζει, μας διώχνει και μας αφανίζει, και ιδίως η Κοινωνία. Η Κοινωνία, συνέχισε ο διάβολος, είναι πιο φοβερή για μας και από την γέεννα του πυρός. Όχι μόνο δεν μπορούμε να πλησιάσουμε εκείνον που άξια έχει κοινωνήσει, αλλά φοβώμαστε [//29] και να τον αντικρύσουμε ακόμη. Άλλ' όμως, όσο κι αν αυτά είναι θανάσιμα για μας, εμείς ευγνωμονούμε τους ανθρώπους, που με τις απροσεξίες τους και τις αμαρτωλές συνήθειες τους, από μόνοι τους απομακρύνουν την ενέργεια των Μυστηρίων από τον εαυτό τους. Κι έτσι μόνοι τους μας δίνουν το δικαίωμα να κυριεύσουμε τις καρδιές τους».

Με την διήγηση αυτή ο Χατζη-Γεώργης έδινε να καταλάβουν πιο ζωντανά, πόσο σπουδαία είναι στους Χριστιανούς τα Άγια Μυστήρια.

Για τον εαυτό του δε ο Γέροντας, για να υπομένη με χαρά τους κόπους και τους πόνους της ασκήσεως για την σωτηρία της ψυχής του, έφερνε πάντα στην μνήμη του το εξής περιστατικό που του είχε διηγηθή ο Γέροντας του Παπα-Νεόφυτος.

«Κάποτε, ένας άρρωστος έχασε την υπομονή του και φώναζε προς τον Κύριο ζητώντας να τον απαλλάξει από τους φρικτούς πόνους. Του παρουσιάζεται τότε ένας Άγγελος και του λέει.

- Ο Πανάγαθος Θεός άκουσε την προσευχή σου και θα κάνη το αίτημα σου, με τον όρο όμως πως αντί ένα χρόνο ζωής με βάσανα στην γη, με τα οποία κάθε άνθρωπος, σαν τον χρυσό στην φωτιά, καθαρίζεται από την αμαρτία, θα δεχθής να περάσης τρεις ώρες στην κόλαση. Επειδή η ψυχή σου χρειάζεται να καθαρισθή με την δοκιμασία της αρρώστιας, [//30] θάπρεπε να υποστής την ασθένεια άλλο ένα χρόνο. Αυτό σου φαίνεται δύσκολο· σκέψου όμως και τι θα πη κόλαση, όπου πηγαίνουν όλοι οι αμαρτωλοί! Γι' αυτό δοκίμασε, αν θέλεις, μόνο για τρεις ώρες και μετά, με τις προσευχές της Αγίας Εκκλησίας θα σωθής.

Ο άρρωστος σκέφτηκε· «ένας χρόνος βάσανα στην γη είναι πολύ μακρύς! Καλύτερα να κάνω υπομονή τρεις ώρες παρά ένα χρόνο».

- Συμφωνώ για τρεις ώρες στην κόλαση, είπε στον Άγγελο.

Ο Άγγελος τότε, πήρε απαλά στα χέρια του την ψυχή του, την άφησε στην κόλαση και απομακρύνθηκε λέγοντας.

- Μετά τρεις ώρες θα επιστρέψω.

Το παντοτινό σκοτάδι που κυριαρχούσε εκεί, το στρίμωγμα, οι φωνές των κολασμένων που έφταναν στ' αυτιά του και η άγρια όψη τους, όλα αυτά προξενούσαν στον δυστυχισμένο φοβερό τρόμο και λύπη. Παντού έβλεπε και άκουγε βάσανα.

Πουθενά φωνή χαράς στην απέραντη άβυσσο της κολάσεως. Μόνο τα φλογισμένα μάτια των δαιμόνων φαίνονταν μέσ' στο σκοτάδι, έτοιμα να τον σπαράξουν.

Άρχισε να τρέμη ο ταλαίπωρος και να φωνάζη, άλλα στις φωνές και τις κραυγές του απαντούσε μόνο η άβυσσος. Του φαινόταν πως ολόκληροι [//31] αιώνες βάσανα είχαν περάσει, κι από στιγμή σε στιγμή περίμενε να έρθη προς αυτόν ο Άγγελος, άλλα αυτό δεν γινόταν.

Τελικά, απελπισμένος πως δεν θα έβλεπε ποτέ τον Παράδεισο, άρχισε να βογγά και να κλαίη, άλλα κανείς δεν νοιαζόταν γι' αυτόν. Οι αμαρτωλοί στην κόλαση σκέφτονταν μόνο τον εαυτό τους, και χαίρονταν οι δαίμονες για τα βάσανα τους.

Αλλά να, που η γλυκιά λάμψη του Αγγέλου φάνηκε στην άβυσσο. Με παραδεισένιο χαμόγελο στάθηκε ο Άγγελος πάνω από τον βασανισμένο και τον ρώτησε.

- Πώς είσαι, ω άνθρωπε;

- Δεν πίστευα ότι και στους Αγγέλους μπορούσε να υπάρξη ψευδός! ψιθύρισε με σβησμένη φωνή ο βασανισμένος.

- Τι θα πη αυτό; ρώτησε ο Άγγελος.

- Πως τι θα πη; συνέχισε ο ταλαίπωρος. Υποσχέθηκες να με πάρης από εδώ μετά από τρεις ώρες, και από τότε, χρόνια, ολόκληροι αιώνες μου φαίνεται πως πέρασαν με αφόρητα βάσανα.

- Ευλογημένε, τί χρόνια, τί αιώνες; είπε έκπληκτος ο Άγγελος. Μόνο μία ώρα έχει περάσει από τότε που έφυγα, και πρέπει να μείνης εδώ ακόμη δυο ώρες.

- Πώς; δύο ώρες; Ωχ! δεν μπορώ να βαστάξω, [//32] δεν έχω δύναμη! Αν είναι δυνατόν, κι αν είναι θέλημα Κυρίου, σε ικετεύω, πάρε με από εδώ. Καλύτερα στην γη να υποφέρω χρόνια, μέχρι την ήμερα της κρίσεως, μόνο βγάλε με απ' την κόλαση! Λυπήσου με!

Φώναξε βογγώντας ο βασανισμένος, υψώνοντας τα χέρια προς τον Άγγελο.

- Καλά, απάντησε ο Άγγελος. Ο Καλός Θεός σαν Φιλόστοργος Πατέρας θα σε ελεήσει.

Μ' αυτά τα λόγια ανοίγει τα μάτια του και βλέπει πως, όπως και πριν, βρισκόταν στο κρεβάτι της αρρώστιας».

Με τέτοιους λογισμούς ο Γέροντας έκανε όλες του τις αισθήσεις να είναι νεκρωμένες· γιατί το ενδιαφέρον της σωτηρίας της ψυχής ταπεινώνει το σώμα και νεκρώνει τα πάθη. Μετά από τέτοια υπερφυσική άσκηση που έκανε ο Γέροντας και από τέτοια υπομονή και καρτεριά που έδειχνε στους φρικτούς πόνους και από τέτοιους ταπεινούς λογισμούς που έφερνε, ώστε να πιστεύη ότι ήταν πολύ αμαρτωλός και έπρεπε να καθαρισθή η ψυχή του με τους πόνους των ασθενειών, ενώ ήταν αγιασμένος εκ κοιλίας μητρός, επόμενο ήταν να του δοθή άφθονη η Χάρις του Θεού, και να μην αρρωσταίνη ποτέ, σ' όλη του την ζωή.

Ο Πατήρ Γεώργιος πολύ λυπόταν, όταν κάποιος στα πρώτα βήμα της Καλογερικής, [//33] μόλις άρχισε τον αγώνα για την σωτηρία της ψυχής του, έχανε το θάρρος του και κλονιζόταν· και μη υπομένοντας τους αγώνες υπέκυπτε στον πειρασμό και εγκατέλειπε το Μοναχικό Σχήμα και τον Αγιασμένο Άθωνα, χωρίς να συναισθάνεται την σοβαρότητα των υποσχέσεων του στον Θεό. Έλεγε δε πως πρέπει με ταπεινοφροσύνη και υπομονή να δεχώμαστε κάθε δοκιμασία και θλίψη που μας

στέλνει ο Θεός, για να καθαρισθή εντελώς η ψυχή μας από τις εν γνώσει και αγνοία αμαρτίες.

Όσους έβλεπε ο Γέροντας να είναι κυριευμένοι από την ακηδία, τους παρηγορούσε και πνευματικά τους νουθετούσε. Και σ' εκείνους που δεν ήθελαν να σηκώσουν τον Σταυρό της Μοναχικής ζωής και ήθελαν να εγκαταλείψουν το Άγιον Όρος, ο Γέροντας διηγείτο το ακόλουθο γεγονός.

«Ένας Αθωνίτης, που είχε το διορατικό χάρισμα, έβλεπε όλα τα στίφη των δαιμόνων, από τα οποία το ένα ήταν σιχαμερότερο από το άλλο. Ανάμεσα όμως σ' όλα, ένα φαίνονταν τόσο σιχαμερό, πού αηδίαζε κανείς μόνο και να το βλέπη! Ο Ασκητής το κοίταζε και αναρωτιόταν από πού να προερχόταν αυτή η φοβερή ασχήμια του.

- Γιατί μας κοιτάζεις τόσο παράξενα, Καλόγερε; ρώτησε με σατανική ειρωνεία ένας δαίμονας. Όλοι αυτοί που βλέπεις είναι εκείνοι που πειράζουν τους Καλογήρους και με κάθε τρόπο προσπαθούν [//34] να τους εμποδίσουν στην σωτηρία τους, προξενώντας ακηδία με την σκέψη των συγγενών και της πατρίδας και βάζοντας λογισμούς να αφήσουν το Όρος και να γυρίσουν στον κόσμο. Αυτούς που φεύγουν απ' εκεί και πετάν τα ράσα, σ' εμένα πέφτει να τους κουβαλώ στους ώμους ως το καράβι, και αυτοί είναι που μου έφαγαν έτσι τον λαιμό και την πλάτη. Και αφού τους κουβαλήσω στο καράβι, ταξιδεύω κι εγώ μαζί τους στον κόσμο!

Ο Γέροντας σταυροκοπήθηκε και όλα χάθηκαν».

Ο Χατζη-Γεώργης συμβούλευε ανάλογα τον καθένα, με διάκριση, και παρηγορούσε τις ψυχές και βοηθούσε με τις καρδιακές του προσευχές. Το πρόσωπο του ακτινοβολούσε από την αγία του ζωή και σκορπούσε θεία Χάρη στις πονεμένες ψυχές. Η φήμη του αγίου Γέροντα είχε φθάσει παντού, και έτρεχαν από παντού οι άνθρωποι για να ωφεληθούν πνευματικά. Απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, μάζευε τον πόνο των πονεμένων και θέρμαινε τις καρδιές τους με την αγάπη του την πνευματική, που έμοιαζε με ανοιξιάτικη λιακάδα. «Η καλή μέρα φαίνεται απ' το πρωί».

Έφυγε από την πατρίδα του μικρό παιδάκι, άφησε τους γονείς του για την αγάπη του Χριστού, έβγαλε την αγάπη του απ' την μικρή του οικογένεια και έτσι απέκτησε θεϊκή αγάπη, ώστε να [//35] νιώθει όλον τον κόσμο αδέρφια του, και έγινε παιδί της μεγάλης οικογενείας, του Αδάμ - του Θεού!

Δεν είχε σχέδια δικά του, γι' αυτό τον πέρασε ο Θεός στο θείο Του σχέδιο, τον έκανε Πνευματικό Πατέρα. Επειδή είχε γνωρίσει την μεγάλη αξία του Αγγελικού Σχήματος, δεν επιθύμησε άλλα αξιώματα. Πολλοί ήθελαν να γίνουν υποτακτικοί του, και ιδίως ανήλικα παιδιά που δεν τα δέχονταν στα Μοναστήρια, αλλ' ο Χατζη-Γεώργης τα λυπόταν και τα κρατούσε, από ηλικίας δέκα πέντε χρόνων, και τα προστάτευε σαν στοργικός Πατέρας, αλλά και σαν καλή Μάνα. Για να νομίζουν μάλιστα και αυτά ότι έχουν δήθεν γένια και να χαίρωνται, τα μουτζούρωνε με κάπνα. Παρόλο που ήταν πολλά μικρά παιδιά στην Συνοδία του, όχι μόνο δεν δημιουργούσαν δυσκολία στο αυστηρό Χατζη-Γεωργιάτικο τυπικό, αλλ' αντιθέτως οι μικροί ξεπερνούσαν τους μεγάλους στην άσκηση. Εν όλω ήταν τριάντα αδελφοί. Είχαν φθάσει μέχρι πενήντα στο κελλί του Αγίου Δημητρίου και Αγίου Μηνά. Μέσα στην Συνοδία του, πάντα θα είχε έξι-επτά μικρούς από Μοναστήρια ή από άλλες Συνοδίες,

μέχρι να βγάλουν τα πραγματικά γένια και τα πνευματικά φτερά κοντά στον άγιο Γέροντα.

Επειδή ήταν πολύ θερμή η πνευματική ατμόσφαιρα [//36] του Χατζη-Γεώργη, διάχυτη η Χάρης του Θεού, και θερμαίνονταν οι Πατέρες πνευματικά, επόμενο ήταν να μη τους χρειάζονταν πολλές υλικές τροφές με θερμίδες. Η συνηθισμένη τους τροφή ήταν ξηροί καρποί και μέλι. Αρτύσιμα ποτέ δεν έτρωγαν, ούτε και λαδερά. Το δε Πάσχα, αντί για αυγά, έβραζαν πατάτες και τις έβαφαν κόκκινες.

Όλες τις Άγιες ημέρες, οι Χατζη-Γεωργιάτες τις χαιρόνταν πνευματικά και όχι με καλά φαγητά. Η Χάρης του Θεού τους δυνάμωνε και σωματικά και ήταν υγιέστατοι.

Εάν καμιά φορά κρουολογούσε ένας αδελφός, θέρμαινε λίγο τον φούρνο ο Γέροντας και όταν ταπεινωνόταν η θερμοκρασία, δοκίμαζε με το χέρι του, και τότε έμπαινε μέσα ο κρουολογημένος αδελφός και γινόταν καλά. Εάν πάλι τύχαινε να πάθη κάτι άλλο, τον έβαζε μπροστά στο προσκυνητάρι, και έκαναν ολονύκτια προσευχή· παρακαλούσαν την Παναγία, και στο τέλος της Θείας Λειτουργίας έπαιρνε την Θεία Κοινωνία, αντί για φάρμακο, και γινόταν καλά. Εκτός εάν ήταν κανένα Γεροντάκι στα τελευταία του και υπέφερε, οπότε το έπαιρνε ο Χριστός κοντά Του, για να το ξεκουράση πια αιώνια.

Είχε μεγάλη παρηρησία στον Θεό ο άγιος Γέροντας, όπως και οι Πατέρες της Συνοδίας του, [//37] **Φωτογραφία: Ο φούρνος του κελλίου του Αγίου Δημητρίου και Αγίου Μηνά.** [//38] διότι είχαν γίνει σαν Άγγελοι. Φυσικά, οι περισσότεροι ήταν και από πριν Αγγελάκια, πόσο μάλλον στην συνέχεια με την υπερφυσική άσκηση που έκαναν! Είχαν εξαϋλωθή κατά κάποιον τρόπο και πετούσαν ψηλά. Ο νους τους βρισκόταν πάντα στον Θεό.

Είχε δε και άλλους υποτακτικούς ηλικιωμένους, περίπου εκατό, σε άλλα κελλιά γύρω του, επειδή δυσκολεύονταν να προσαρμοσθούν στο αυστηρό Χατζη-Γεωργιάτικο τυπικό, τους οποίους οικονομούσε και στα απαραίτητα, για να είναι αμέριμνοι και να κάνουν προσευχή για την σωτηρία τους και για την σωτηρία όλου του κόσμου. Από τους ηλικιωμένους αυτούς οι περισσότεροι ήταν Ρώσοι.

Τελευταία, είχαν κοινοβιάσει και τρεις - τέσσερις καλομαθημένοι, κινούμενοι από εγωισμό, για να θεωρούνται και αυτοί κατά κάποιον τρόπο γνήσια τέκνα του Χατζη-Γεώργη. Επηρέασαν δε και μερικούς αδελφούς της Συνοδίας σιγά-σιγά, καθώς κι ένα λόγιο Μοναχό Θεοφάνη, Μολδαβό στην καταγωγή, και παραπονέθηκαν στην Ι.Μονή της Λαύρας, για να αλλάξη το αυστηρό τυπικό του ο Χατζη-Γεώργης, επειδή αυτοί οι τρεις - τέσσερις δεν μπορούσαν να προσαρμοσθούν!

Ο άγιος Γέροντας υπήκουσε αμέσως στην [//39] Μονή, και έκτοτε κατέλυαν λάδι κάθε Σαββατο-Κύριακο και έβραζαν και λάχανα.

Κάποτε ένας μεγάλος αγριόχοιρος έμπαινε στον κήπο τους και τους κατάστρεφε τα λάχανα, και τα Καλογέρια το ανέφεραν στον Γέροντα. Εκείνος τους είπε να παρακολουθήσουν και μόλις τον ιδούν, να τον ειδοποιήσουν. Ένα βράδυ λοιπόν, την στιγμή που έσπαζε τον φράχτη το θηρίο για να μπη, έτρεξαν και το είπαν στον Γέροντα. Ο Χατζη-Γεώργης, μόλις το είδε, το σταύρωσε και εκείνο έμεινε ακίνητο επί τόπου. Το έπιασε μετά από το αυτί ο Γέροντας, και ο αγριόχοιρος τον ακολούθησε σαν αρνάκι μέχρι τον σταύλο, όπου και τον έκλεισε για κανόνα τρεις ώρες νηστικό. Μετά από τρεις ώρες, άνοιξε τον σταύλο, τον άφησε ελεύθερο και του είπε:

«Ευλογημένο ζώο, δεν σου φθάνει ολόκληρος Άθωνας και έρχεσαι εδώ και καταστρέφεις αυτά τα λίγα λάχανα, με τα όποια περιμένουν τόσες ψυχές να τραφούν; Πήγαινε τώρα στο καλό και άλλη φορά μη ξαναρθής, γιατί θα σου βάλω διπλό κανόνα». Πράγματι, από τότε δεν ξαναφάνηκε.

Φυσικά, αυτό δεν ήταν κάτι το σπουδαίο στην ώριμη πια πνευματική κατάσταση του Γέροντα, αφού είχε κάνει και άλλα πολλά, πιο μεγάλα, και στην παιδική του ηλικία και ως δόκιμος Γαβριήλ.

Ένα δε παρόμοιο μ' αυτό που ανέφερα είχε [\[//40\]](#) Φωτογραφία: Η Κερασιά στους πρόποδες του Άθωνα [\[//41\]](#) συμβή και στα Καυσοκαλύβια. Έμπαινε και εκεί στον κήπο τους ένας αγριόχοιρος και τους έκανε ζημιά. Ο Παπα-Νεόφυτος έστειλε τον Γαβριήλ να τον πιάση, να τον δέση με το λουρί του και να τον φέρη όπως και έγινε. Έδωσε τότε εντολή ο Γέροντας να τον ταΐσουν με ρίζες και χόρτα, να του φτιάξουν παχνί στον σταύλο, και είπε στον αγριόχοιρο: «όποτε πεινάς, νάρχεσαι εδώ να σε ταΐζουν τα Καλογέρια, και να μην καταστρέφης τους κήπους των Πατέρων της περιοχής». Ο αγριόχοιρος πια ήταν οικότροφος και όποτε πεινούσε, πήγαινε για συσσίτιο στο κελλί τους.

Άλλοτε πάλι, από την Κερασιά ο Γέροντας είχε πάει με τον υποτακτικό του Αβραάμ ψηλά στον Άθωνα για κάτι χρειαζούμενα ξύλα. Αφού έκοψαν αρκετά, άπλωσε το σκοινί, τα στοίβαξε και λέει στον Πατέρα Αβραάμ να τα φορτωθή. Εκείνος παραξενεύτηκε, γιατί ήταν πολλά - ούτε τέσσερα ζώα δεν θα μπορούσαν να τα μεταφέρουν -, άλλα πίστευε στην αγιότητα του Γέροντα του και κάθησε να τα φορτωθή. Ο Χατζη-Γεώργης σταύρωσε το φορτίο και βοήθησε τον Αβραάμ να σηκωθή. Έλεγε δε αργότερα ο ίδιος: «λες και είχα στην πλάτη μου ένα ελαφρό πάπλωμα».

Είχε και το διορατικό χάρισμα ο Γέροντας· δηλαδή πνευματική τηλεόραση. Πολλές φορές, άφηνε ξαφνικά την δουλειά του και βγαίνοντας [\[//42\]](#) στον δρόμο πλησίαζε ανθρώπους που έρχονταν σε απόγνωση και τους παρηγορούσε και τους βοηθούσε να σωθούν.

Στο πρόσωπο του Χατζη-Γεώργη έβλεπαν οι άνθρωποι θεϊκή λιακάδα και εύκολα άνοιγαν τις πονεμένες τους καρδιές και θεραπεύονταν. Όλοι μιλούσαν με θαυμασμό και ευλάβεια για τον Γέροντα. Έλληνες και Σλάβοι Αγιορείτες τον παραδέχονταν για την ασκητικότητα του και την αγιότητα που σκορπούσε και ακτινοβολούσε στον Άθωνα.

Θεοφώτιστες ήταν οι νουθεσίες του και η φιλοξενία του Αβραμιαία! Διπλή τροφή προσέφερε στους επισκέπτας. Είχε και δυο Πνευματικούς στην Συνοδιά του για να εξομολογούν τους προσκυνητάς, τον Παπα-Ισαάκ και τον Παπα-Αντώνη.

Το εργόχειρο τους ήταν η Αγιογραφία. Ένας από τους σπουδαίους Αγιογράφους ήταν και ο ευλαβέστατος Ιερομόναχος Μηνάς. Έκαναν δε και άλλα εργόχειρα, άλλα δεν έπαυαν να εργάζονται και νοερώς την αδιάλειπτη προσευχή. Όσους Πατέρες έβλεπε να αγαπούν περισσότερο από τους άλλους τις μετάνοιες και την προσευχή, τους απάλλαζε από τα διακονήματα και τους έλεγε να κάνουν συνέχεια προσευχή και μετάνοιες για όλο τον κόσμο, επειδή ο άγιος Γέροντας ενδιαφερόταν [\[//43\]](#) και για την σωτηρία των ψυχών όλου του κόσμου.

Προσπαθούσε ακόμη να βαπτίση και Τούρκους, όπως και βάπτισε με την Χάρη του Θεού. Μεταξύ αυτών ήταν και ένας Τμηματάρχης αγάς του Αγίου Όρους, τον οποίο βάπτισε μετά από πολλή προσευχή και νηστεία που έκανε ο Γέροντας, γιατί ο αγάς αυτοταλαντευόταν.

Παρόλο που έκανε συνέχεια σκληρή άσκηση, εν τούτοις όμως ήταν υγιής και περπατούσε τόσο ελαφρά, θαρρείς και πετούσε. Τα μάτια του ήταν φωτεινά και πάντα ανοιχτά. Το πρόσωπο του έλαμπε και είχε ένα γλυκό κοκκινωπό χρώμα. Ο λαιμός του έγερνε με το κεφάλι του σαν ψωμωμένο στάχυ. Είχε μέτριο ανάστημα, ήταν λεπτός και αποτελείτο σχεδόν από κόκκαλα, νεύρα και δέρμα, γιατί τις σάρκες του τις θυσίασε με την άσκηση στον Θεό από φιλότιμο. Χαιρόταν στις αγρυπνίες και τρεφόταν απ' αυτές πνευματικά. Όλοι ξεκουράζονται στο κρεβάτι, και ο Χατζη-Γεώργης ξεκουραζόταν στο στασιδί ορθιος. Το κελλί του σχεδόν δεν τον έβλεπε, γιατί την νύχτα τον [//44] έβλεπε η Εκκλησία, και την ημέρα οι πονεμένοι άνθρωποι.

Οι υποτακτικοί του δεν τον κούραζαν, γιατί είχαν ωριμότητα πνευματική, παρόλο που ήταν και μικροί στην ηλικία. Με μια ματιά που έριχνε ο Γέροντας στα Καλογέρια, πριν του πουν τους λογισμούς τους, αυτός τους διάβαζε τους λογισμούς τους, καθώς και τις καρδιές τους, με το διορατικό του χάρισμα.

Κάποτε, είχε προβλέψει κι ένα ατύχημα που θα συνέβαινε στην οικογένεια του Τσάρου και έγραψε στον Τσάρο να μην περάσει την τάδε ημέρα από την τάδε γέφυρα με το οικογενειακό του αμάξι. Ο Τσάρος, όταν διάβασε το γράμμα του Γέροντα, χαμογέλασε και είπε: «ο Καλόγηρος θέλει καμία ευλογία, στείλε του μερικά ρούβλια». Μετά όμως από έξι μήνες, καθώς περνούσε με το αμάξι του, οικογενειακώς, ακριβώς από το σημείο και την ημέρα που του είχε προσδιορίσει ο Γέροντας, τουμπάρησε το αμάξι του, άλλα δεν έπαθαν τίποτα· γλύτωσαν όλοι εκ θαύματος! Τότε θυμήθηκε τα προφητικά λόγια του Χατζη-Γεώργη και κατάλαβε πως σώθηκαν με τις ευχές του.

Έκτοτε ο Τσάρος τον είχε σε πολλή ευλάβεια και του έστελνε επίσημους ανθρώπους για να τον συμβουλευώνται. Επόμενο όμως ήταν να δημιουργήση ζήλιες σε μερικούς Ρώσους Μονάρχους [//45] το ότι πήγαιναν οι Ρώσοι στον Χατζη-Γεώργη, που ήταν Έλληνας, και δεν πήγαιναν να συμβουλευτούν αυτούς που ήταν Ρώσοι.

Έστελναν δε και ευλογίες στον Γέροντα πολλοί Ρώσοι που θεραπεύονταν με τις προσευχές του. Επειδή όμως ζούσε πολύ ασκητικά με την Συνοδιά του, τις έδινε και αυτός ευλογία στους άλλους συνασκητάς ή σε φτωχούς με αφθονία. Γι' αυτό και είχε επικρατήσει να λένε: «δίνει σαν Χατζη-Γεώργης», όταν κανείς σκορπούσε ευλογίες με απλοχεριά στους φτωχούς.

Ο ίδιος ο Γέροντας ήταν μονοχίτων, μ' ένα ζωστικό (αντερί) και ένα παντελόνι. Περπατούσε πάντα ξυπόλυτος και μόνο στον Ναό φορούσε κάτι χονδρές κάλτσες.

Ο καλός Θεός όμως τον θέρμαινε με την πολλή αγάπη Του, αφού και ο πιστός δούλος Του αγωνιζόταν φιλότιμα για την αγάπη του Χριστού. Αλλιώς δεν εξηγείται ανθρωπίνως, να ζη κανείς ψηλά στην Κερασιά, όπου κατεβάζει ο Αθωνας πολύ κρύο, και να περνάει χειμώνα σχεδόν γυμνός και με ελάχιστη λιτή τροφή!

Όσοι γνώρισαν τον Γέροντα τον ευλαβούνταν ως Άγιο, όπως φυσικά και ήταν Άγιος. Μάλιστα, πολλοί ευλαβείς προσκυνηταί Ρώσοι έπαιρναν φωτογραφίες του Χατζη-Γεώργη και τις πήγαιναν στους άρρωστους στην Ρωσία, οι οποίοι [//46] τις ασπάζονταν με πίστη και θεραπεύονταν. Οι φωτογραφίες του Χατζη-Γεώργη

βρίσκονταν στα εικονοστάσια των Ρώσων μαζί με τις εικόνες των Αγίων. Και οι πονεμένοι άνθρωποι τον επικαλούνταν στις προσευχές τους και βοηθούσε ο Άγιος Γέροντας με την Χάρη του Θεού, όπως οι Άγιοι, ενώ βρισκόταν ακόμη στην Κερασιά του Άθωνος.

Όλα αυτά όμως τα θαυμαστά σημεία, μαζί με την ευλάβεια των ανθρώπων, ακόμη και του Τσάρου, στο πρόσωπο του Χατζη-Γεώργη, είχαν δημιουργήσει, όπως ανέφερα, μεγάλη ζήλεια με φθόνο σε ορισμένους Ρώσους Αγιορείτας. Γι' αυτό τον συκοφάντησαν στους Έλληνες ότι δήθεν αγαπάει την Ρωσία και τον Τσάρο ο Χατζη-Γεώργης, ενώ αυτοί αγαπούσαν τάχα την Ελλάδα.... Βρέθηκαν δυστυχώς τότε μερικοί καχύποπτοι Έλληνες και τα πίστεψαν, γιατί εκείνη την εποχή υπήρχαν ανθρώπινα μίσση, επειδή υπήρχε και προπαγάνδα Ρωσική. Οι σχέσεις όμως του αγίου Γέροντα με τους Ρώσους, ήταν καθαρά πνευματικές.

Διώξεις ...

Την ίδια εποχή είχε πέσει και ένας άλλος πειρασμός μεταξύ Ελλήνων και Ρώσων στην Ι.Μονή Αγίου Παντελεήμονος, διχόνοια μεγάλη. Είχαν καλέσει τον Γέροντα Χατζη-Γεώργη, για να τους συμφιλιώσει, και εκείνος πηγαινοερχόταν δυο μήνες και έκανε προσευχή. Μετά είδε σε [\[//47\]](#) όραμα την Παναγία να μοιράζει εξ ίσου ευλογίες στους Έλληνες και στους Ρώσους, και κατάλαβε ο Γέροντας από το όραμα αυτό, ότι έπρεπε να μείνουν και οι Έλληνες και οι Ρώσοι στο Μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονος και να έχουν αγάπη. Οι σκανδαλοποιόι όμως που υπήρχαν στην Μονή του Αγίου Παντελεήμονος και των δυο παρατάξεων, επειδή δεν τους συνέφερε η ειρήνη και η αγάπη, όχι μόνο δεν υπάκουσαν στην συμβουλή του Γέροντα Χατζη-Γεώργη, που ήταν επιθυμία της Παναγίας, αλλά και συμφώνησαν να τον διώξουν από την Μονή, για να συνεχίσουν τις προστριβές τους· όπως και έγινε.

Ο Γέροντας επέστρεψε στην Κερασιά, άλλα και εκεί είχε συνέχεια πόλεμο και από Ρώσους και από Έλληνες. Οι Ρώσοι που ζήλευαν, επειδή πήγαιναν στον Χατζη-Γεώργη, τον Έλληνα, επίσημοι Ρώσοι και τον συμβουλευόνταν, συκοφαντούσαν τον Χατζη-Γεώργη στους Έλληνες ότι είναι φιλορώσος ο Γέροντας. Ορισμένοι δε καχύποπτοι Έλληνες, επειδή ήταν ερεθισμένη η κατάσταση τότε, τα πίστεψαν, όπως ανέφερα, και διέλυσαν την Αγγελική Αδελφότητα του Χατζη-Γεώργη απ' την Κερασιά. Άφησαν μόνον έναν Ιερομόναχο Μηνά και άλλους τρεις Μονάχους, Έλληνες, τον Γαβριήλ, Βικέντιο και Συμεών στον Άγιο Δημήτριο.

[\[//48\]](#) Οι μεγάλοι Πατέρες σκόρπισαν σε διάφορα μέρη του Αγίου Όρους από δυο δυο και από τρεις-τρεις. Εδώ στην Κουτλουμουνιανή Σκήτη είχαν έρθει τρεις Πατέρες από την Συνοδία του Χατζη-Γεώργη· ο Πατήρ Αβραάμ, ο Πατήρ Ισαάκ και ο Πατήρ Γεώργιος, ο οποίος πήγε στην πατρίδα του, την Ράχωβα της Βορείου Ηπείρου, και έφερε και δυο αδέρφια του κατά σάρκα στην Συνοδία τους, τον Περικλή (Πατέρα Λουκά) και τον Γεράσιμο, και έγιναν Μοναχοί στην Καλύβη τους, στον Άγιο Γεράσιμο. Αργότερα προστέθηκε και ο Στόγιας Γεράσιμος, ο κοντοχωριανός τους, από το Πληκάτι της Κονίτισης, ο οποίος πολλά μου διηγήθηκε γύρω από την αγία ζωή του Παππού του Χατζη-Γεώργη. Πιο πάνω από τις Καρυές, όπου αρχίζει η Καψάλα, στο Κελλί του Αγίου Γεωργίου «Φανερωμένου», έμεναν άλλοι έξι Χατζή-Γεωργιάτες με

Γέροντα τον μεγαλύτερο παραδελφό τους, τον ευλαβέστατο Πατέρα Ευλόγιο. Επίσης, κοντά στην Μονή Κουτλουμουσίου στο κελλί «Άγιοι Θεόδωροι» ήταν άλλοι δύο.

Ο Γέροντας Χατζη-Γεώργης όμως είχε και την ευθύνη των μικρών. Πήγε στη πρώτη του μετάνοια, στην Ι.Μονή Γρηγορίου, και έκτισε ένα κελλί του Αγίου Στεφάνου, ψηλά στο δάσος, και σύμμασε όλα τα μικρά Καλογέρια της Συνοδίας του, σαν καλός Πατέρας και σαν στοργική [\[//49\]](#) Φωτογραφία: Η τοποθεσία του Κελλίου του Αγίου Στεφάνου της Ιεράς Μονής Γρηγορίου [\[//50\]](#) μάνα και τα προστάτευε. Επειδή όμως υπήρχαν πολλοί εργάτες κοσμικοί στο Γρηγοριάτικο δάσος, που ξύλευαν, ο Γέροντας έλεγε στους μικρούς (Μοναχούς), όχι μόνο να μην συζητάνε με κοσμικούς, αλλά και να τους αποφεύγουν. Όταν λοιπόν βρισκονταν σε διακόνημα στην περιοχή τους και έβλεπαν κοσμικούς, τα μικρά Καλογέρια κρύβονταν στα κλαριά και έλεγαν την ευχή, μέχρι εκείνοι να απομακρυνθούν.

Δυστυχώς όμως, αυτό το εκμεταλλεύτηκαν πάλι ορισμένοι... και ξανά συκοφαντούν τον άγιο Γέροντα στην Μονή Γρηγορίου λέγοντας : «Ο Χατζη-Γεώργης έχει και άλλους πολλούς Μοναχούς κρυμμένους στο βουνό, τους οποίους δεν έχει γραμμένους στη Μονή, και κρύβει τα σχέδια του...». Επόμενο ήταν να μπουν σε λογισμούς οι Γρηγοριάτες και να τον διώξουν από την περιοχή τους. Ο Γέροντας τότε αναγκάστηκε να φιλοξενηθεί στον υποτακτικό του Πατέρα Ευλόγιο, στον Άγιο Γεώργιο «Φανερωμένο», και μετά πήρε το Ρώσικο κελλί του Αγίου Στεφάνου στην Καψάλα.

Δεν έπαψαν όμως και από κει, δυστυχώς, να βάζουν σκάνδαλα οι άνθρωποι που τον ζήλευαν και τον φθονούσαν, μέχρι που έπεισαν και την Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους και υπέγραψαν την εξορία του Χατζη-Γεώργη, να διωχθή δηλαδή από το Άγιον Όρος! «Η Ιερά Κοινότης [\[//51\]](#) Φωτογραφία: Το Ρωσικό Κελλί του Αγίου Στεφάνου στην Καψάλα, από όπου εξορίστηκε ο Χατζη-Γεώργης. [\[//52\]](#) δια πράξεως αυτής ληφθείσης τη 27η Οκτωβρίου του 1882 έτους εν τη ΝΒ' συνεδρία αυτής, ίνα παραλίπωμεν τας προγενεστέρας, προέβη τη αιτήσει της Ιεράς Μονής του Ρωσικού εις την έξωσιν του Έλληνο Χατζη-Γεωργίου εκ του Ρωσικού Κελλίου «Άγιος Στέφανος» ως μη συμμορφουμένου προς τα καθεστώτα του Ιερού ημών τόπου».

Έφθασε λοιπόν ο άνθρωπος του Θεού Πατήρ Γεώργιος στον τόπο της εξορίας του, στον Μαρμαρά, στην Κωνσταντινούπολη, πληγωμένος και αποχωρισμένος πια από τα πνευματικά του παιδιά και από το Περιβόλι της Παναγίας, το Άγιον Όρος.

Ενώ πετούσε σαν Σταυραετός ψηλά στον Άθωνα, δυστυχώς όμως· μερικά ζωηρά παιδιά, όχι της Συνοδίας του, αλλά ξένα, συνέχεια του έσπαζαν τα φτερά και του χαλούσαν την φωλιά, μέχρι που τον φυγάδευσαν τον Χατζη-Γεώργη. «Το αγκωνάρι όμως, όπου κι αν πεταχτή, πάλι για αγκωνάρι θα χρησιμοποιηθή». Είχε βρη ένα ερημωμένο Μοναστήρι, κοντά στην Κωνσταντινούπολη, [\[//53\]](#) στον Μαρμαρά, του Αγίου Ερμούλου και Αγίου Παντελεήμονος, και εκεί συνέχισε πάλι την ασκητική ζωή του.

Η παρουσία του Χατζη-Γεώργη στην Κωνσταντινούπολη, εκείνη την εποχή, ήταν βάλαμο θεϊκό στις ψυχές των πονεμένων Χριστιανών, διότι υπέφεραν πολύ από τον βάρβαρο Σουλτάνο Αβδούλ-Χαμίτ κατά το 1883. Ο Άγιος Γέροντας δεν σκορπούσε μόνο θεϊκή παρηγοριά στις πονεμένες ψυχές, αλλά και θεράπευε πονεμένα σώματα με την Χάρη του Θεού που διέθετε· έκανε θαύματα! Ακόμη και η

ζώνη του θαυματοργούσε! Άρρωστοι την φορούσαν και θεραπεύονταν· γυναίκες που κινδύνευαν στον τοκετό ζητούσαν την ζώνη του αγίου Γέροντα και μόλις την ζώνονταν, αμέσως ελευθερώνονταν και δαιμονισμένοι απαλλάσσονταν απ' τα δαιμόνια.

Εκεί στον Μαρμαρά, τον είχε επισκεφθή και ο υποτακτικός του, Πατήρ Συμεών, και ο Γέροντας του έδωσε μία ευλογία, για να επισκευάση τα ερειπωμένα κελλιά του Αγίου Δημητρίου και Αγίου Μηνά. Αυτό φυσικά ήταν στο τυπικό του Χατζη-Γεώργη να δίνει ευλογίες τις ευλογίες που του έδιναν, και ο ίδιος να είναι πάντα πιο φτωχός απ' τους φτωχούς. Μ' αυτόν όμως τον τρόπο, πλούτισε πνευματικά και έγινε Αρχοντόπουλο, δηλαδή παιδί του Θεού. Σ' αυτό φυσικά βοήθησε και η [\[\[/54\]](#) φιλότιμη του άσκηση, την οποία συνέχισε μέχρι τον τελευταίο χρόνο της ζωής του, τον όποιο πέρασε στο κρεβάτι. Του πονούσε πια όλο το σώμα του και περισσότερο τα πόδια του, και δεν μπορούσε να περπατήσει. Ενώ οι σωματικές του δυνάμεις τον άφησαν, αυτός όμως την άσκηση του δεν την άφηνε ούτε κι απ' το κρεβάτι. Ούτε και ο κόσμος ο πονεμένος τον άφηνε, γιατί υπήρχε μεγάλη ανάγκη κι έτρεχαν οι πονεμένοι για βοήθεια, για πνευματικές συμβουλές. Ο άγιος Γέροντας και από το κρεβάτι του πόνου, ενδιαφερόταν για τον πόνο των άλλων.

Πολύ του είχε συμπαρασταθή του Γέροντα ο Ιερομόναχος Παρθένιος (Ρώσος) από την Κερασιά, ο οποίος είχε σωθή από τον Χατζη-Γεώργη από βέβαιο θάνατο, και μετά έγινε υποτακτικός του και τον είχε σε ευλάβεια τον Γέροντα. Η όλη όμως συμπεριφορά του Ρώσου Ιερομόναχου Παρθενίου είχε ερεθίσει και αυτή πολύ την όλη εκείνη κατάσταση, για την εξορία του Χατζη-Γεώργη. Διότι ο Ιερομόναχος Παρθένιος, επειδή αγαπούσε λίγο την δόξα και ήθελε να αναδειχθή, χρησιμοποιούσε το όνομα του Οσίου Χατζη-Γεώργη, σ' όλες του τις ενέργειες, εκμεταλλευόμενος την Αγιότητα του Γέροντα, και δημιουργούσε προβλήματα. Αλλ' όμως και τον αγαπούσε και παρέμεινε δίπλα του στα τελευταία της ζωής του.

[\[\[/55\]](#) Ο Άγιος Πατέρας, μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του, είχε τον νου του φωτεινό και συμβούλευε με θεία διαύγεια. Μεταξύ των άλλων που έρχονταν για βοήθεια πνευματική, τον επισκέφτηκαν στα τελευταία του και άνθρωποι που είχαν ανάγκη οικονομική, γιατί νόμιζαν πώς θα είχε στην τράπεζα πολλά χρήματα. Ο Χατζη-Γεώργης τότε από το κρεβάτι, δείχνοντας με το χέρι του τον Ουρανό, τους είπε· «Εκεί είναι η τράπεζα μου· εδώ δεν έχω χρήματα. Μόνο ένα χρέος έχω ακόμη». Εννοούσε να παραδώση την ψυχή του στα χέρια του Θεού. Μετά ζήτησε και κοινώνησε και ανεπαύθη εν Κυρίω στις 17 Δεκεμβρίου του 1886 (παλαιό εορτολόγιο) και ετάφη στο Μπαλουκλή, στον Ναό της Ζωοδόχου Πηγής της Θεοτόκου, στον ίδιο τάφο που είχε θαφτή κι ο αδελφός του Αναστάσιος, τρία χρόνια πριν από την κοίμηση του Γέροντα.

Εκείνες δε τις ημέρες στο Άγιον Όρος ήταν στο κρεβάτι και ο Παπα-Νεόφυτος (κουρά του Παπα-Νεοφύτου του Καραμανλή), ο παραδελφός του, που έμενε στα Κατουνάκια, στην Καλύβη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Ενώ το Γεροντάκι ήταν στο κρεβάτι και κοιτάζε ψηλά, ξαφνικά έγινε εκτός εαυτού κι έχασε τις αισθήσεις του! Σε λίγο, αφού συνήλθε, λέει:

- Τώρα δα, ήμουν στην Κωνσταντινούπολη, [\[\[/56\]](#) στου Χατζη-Γεώργη.
- Και τι μας έφερες από κει; Τον ρώτησε ο υποτακτικός του Παπα-Ιγνάτιος.

- Να, σας έφερα κόλλυβα.

- Και τι σου είπε; συνέχισε να ρωτάει ο Παπα-Ιγνάτιος.

- Μου είπε· «σε τρεις ήμερες, θα έρθω για σένα»· απάντησε ο Γέροντας κι έπαψε να μιλάει.

«Εμείς, έλεγε ο Παπα-Ιγνάτιος, δεν δώσαμε σημασία στα λόγια του Γέροντα».

Αλλά προς έκπληξη των υποτακτικών του ο Παπα-Νεόφυτος, χωρίς να έχει καμιά αρρώστια, εκτός από την γεροντική εξάντληση, πράγματι, μέσα σε τρεις ήμερες, δηλαδή στις 20 Δεκεμβρίου 1886, παρέδωσε ειρηνικά και αυτός την ψυχή του, ενώ ο Χατζη-Γεώργης είχε φύγει στους Ουρανούς στις 17 Δεκεμβρίου 1886, ακριβώς την ήμερα και την ώρα που είχε ιδεί το όραμα ο Παπα-Νεόφυτος.

Με την εντολή του Παναγιωτάτου Πατριάρχου Ιωακείμ Γ' έγινε επίσημη νεκρώσιμη ακολουθία από τον Επίσκοπο Δυρραχίου Βησσαρίωνα και ολόκληρο τον κλήρο, και εκφωνήθηκε συγκινητικός επικήδειος. Συνόδευσε τον Άγιο Γέροντα Χατζη-Γεώργη πολύ πλήθος λαού· ανάμεσα τους υπήρχαν παιδιά - αγόρια και κορίτσια - μαθητές του Σχολείου, τους οποίους ο μακαρίτης, όσο ζούσε, πολύ βοήθησε.

[//57] Όλοι πόνεσαν που έχασαν τον προστάτη τους, ακόμη και οι Τούρκοι, διότι και πολλοί από αυτούς είχαν ευεργετηθή και θεραπευθή από διάφορες αρρώστιες, και τον είχαν σε ευλάβεια. Τον αποκαλούσαν μάλιστα οι Τούρκοι «μπιζίμ μπαμπά» τον Χατζη-Γεώργη, δηλαδή «Πατέρα μας».

Ο Χατζη-Γεώργης είχε πολλή αγάπη για όλους, άδολη. Ήταν πάντοτε ειρηνικός, ανεξίκακος και συγχωρούσε. Είχε μεγάλη καρδιά, γι' αυτό όλα και όλους τους χωρούσε, όπως ήταν. Είχε εξαϋλωθή κατά κάποιον τρόπο. Ζώντας την Αγγελική ζωή, έγινε Άγγελος και πέταξε στους Ουρανούς, διότι δεν κρατούσε τίποτα, ούτε ψυχικά πάθη ούτε υλικά πράγματα. Όλα τα πετούσε, γι' αυτό και πέταξε ψηλά.

Επειδή ο Άγιος Γέροντας είχε ταλαιπωρηθή άδικα από ανθρώπους, πιστεύω να αξιώθηκε διπλό Στεφάνι από τον Χριστό, του Οσίου και του Μάρτυρος. Αν και σε αυτήν την περίπτωση, όταν δηλαδή βασανίζεται κανείς από Χριστιανούς, είναι οδυνηρότερος ο πόνος, γιατί οι άνθρωποι του Θεού πονάνε πιο πολύ για την σκληρή συμπεριφορά των άλλων, που δεν αρμόζει σε Χριστιανούς.

[//58] Από τα λίγα λοιπόν που ανέφερα πιο πάνω, μπορεί να καταλάβει κανείς την Αγιότητα του Οσίου Πατρός Γεωργίου (Χατζη-Γεώργη)! Ο Άγιος Πατέρας φυσικά, προσπαθούσε να ζει στην αφάνεια, όπως συνήθως και οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, γι' αυτό αδικείται με τα λίγα αυτά που γνωρίζω και γράφω.

Δεν έχει σημασία που η Εκκλησία μας ακόμη δεν τον έχει ανακηρύξει Άγιο, για να του δώσει το φωτοστέφανο. Αυτό που έχει μεγάλη σημασία είναι η φωτεινή ζωή του Γέροντα, το απλό και άκακο σιωπηλό του παράδειγμα. Ήταν γεμάτος από αρετές και από δυνάμεις θεϊκές, τις όποιες διέθετε μαζί με τον εαυτό του για να βοηθή τους συνανθρώπους του.

Κήρυττε Χριστό και από μακριά. Έκανε θαύματα, έβλεπε οράματα θεϊκά, είχε και το διορατικό χάρισμα. Πολλή χάρη Θεού, η οποία δεν τον πρόδωσε! Όταν έγινε η εκταφή των Ιερών Λειψάνων του, άρρητη ευωδιά σκόρπισε από τα Άγια του Λείψανα.

Ο Ιερομόναχος Παρθένιος έδωσε μερικά ευλογία σε Ρώσους ευλαβείς και τα επίλοιπα τα είχε τότε στο Χιλιανδαρινό Κελλί του, στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, στις Καρμές.

Εύχεστε να βρεθούν για να πάρουμε και εμείς λίγη ευλογία από τ' Άγια του Λείψανα, μια που [\[//59\]](#) δεν ζούσαμε στην εποχή του, για να ευλογηθούμε από τον ίδιο. Αμήν.

Όσιε του Θεού Γεώργιε, ρίξε ένα ευσπλαχνικό βλέμμα και σ' εμένα τον ταλαίπωρο Παΐσιο.

«Άξιον εστιν» τη 11η Ιουνίου 1983.

Κουτλουμουσιανό Κελλί «Παναγούδα», Άγιον Όρος.

Δόξα τω Θεώ.

Φωτογραφία: Η θαυματουργός εικόνα του «Άξιον εστιν»

[//60]

ΕΠΙΠΛΕΟΝ ...

Ο Άγιος Γέροντας είχε στον κόσμο πνευματικά τέκνα, τα οποία βοηθούσε και προστάτευε πνευματικά, όπως θα δούμε και από μια επιστολή του προς τον Μητροπολίτη της Χίου.

Ενώ ζούσαν στον κόσμο οι Πατέρες, εν τούτοις ζούσαν εκτός του κόσμου, ζώντας το αυστηρό «Χατζη-Γεωργιάτικο» τυπικό. Βοηθούσαν δε και με το καλό παράδειγμα τους τους Χριστιανούς να διατηρούν τις Άγιες παραδόσεις της Εκκλησίας μας, με το αγωνιστικό τους πνεύμα.

Φαίνεται ότι από εκείνη την εποχή, είχαν αρχίσει σιγά-σιγά να χαλαρώνουν πνευματικά οι άνθρωποι, και ο Χατζη-Γεώργης αγωνιζόταν να διατηρήσει το Ορθόδοξο αγωνιστικό πνεύμα της Εκκλησίας μας. Αυτό θα πρέπει να προσέξουμε πιο πολύ εμείς στην εποχή μας, διότι εκτός από το πολύ χαλάρωμα που παρουσιάζεται, έφθασαν δυστυχώς σε τέτοιο σημείο οι σημερινοί άνθρωποι, που κάνουν και νόμους ακόμη χαλαρούς και [//61] τους επιβάλλουν και στους αγωνιζόμενους να τους εφαρμόσουν... Γι' αυτό οι αγωνιζόμενοι όχι μόνο δεν πρέπει να επηρεάζονται από το κοσμικό πνεύμα, αλλά και να μη συγκρίνουν τον εαυτό τους με τους κοσμικούς και νομίζουν ότι είναι άγιοι και μετά χαλαρώνουν και καταλήγουν χειρότεροι κι από τους πιο κοσμικούς.

Όταν όμως συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τους Αγίους, θα δούμε τα πάθη μας, θα ταπεινωθούμε και θα αγωνισθούμε πιο πολύ φιλότιμα, για να σωθούμε. Αμήν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΧΙΟΥ

Τω Πανιερωτάτω Αγίω Μητροπολίτη Χίου

Κυρίω Γρηγορίω προσκυνητώως.

Πανιερώτατε Άγιε Δέσποτα, ταπεινώως προσκυνώ την αγία δεξιά σου.

Σας παρακαλώ και σας βεβαιώνω ότι ο Γερο-Ιερόθεος [//62] και Γερο-Μακάριος, Μοναχοί, όπου ησυχάζουν εις μίαν καλύβην στην ενορίαν σας, αγάπησαν και edιάλεξαν την αγαθήν μερίδα· άμποτε να βαστάξουν μίαν τοιαύτην ζωήν· επειδή ωρκίσθησαν μόνοι τους, ήτον υπερηφάνεια, όμως από την σήμερον ας είναι με την ευλογίαν σας· ας γίνη δια κανόνα να μην καταλούν, επειδή όποιος νηστεύει με ταπείνωσιν ως αμαρτωλός ή δια άσκησιν ή δια αγάπην Θεού, οι κανόνες των Αγίων Πατέρων δεν τον εμποδίζουν· μάλιστα έχομεν μαρτυρίας από πολλά μέρη· πολλοί Άγιοι επέρασαν την ζωήν τους με χορτάρια, άλλοι με όσπρια, ο Άγιος Χρυσόστομος· ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος εις όλην του την ζωήν δεν εκατάλυσε, ούτε έμψυχον πράγμα εκατάλυσε, και άλλοι πολλοί αναχωρηταί, και τώρα εγώ ο ελάχιστος. Είμεθα ως τριάντα αδελφοί εις ένα κελλίον, έχω σαράντα χρόνια, και περνούμεν ομοίως τοιαύτην ζωήν και ούτε Πάσχα ούτε Αποκριά δεν καταλούμεν. Ομοίως είναι και άλλοι μερικοί ασκητάδες, άλλοι δύο, άλλοι τρεις, και ησυχάζουν· και αυτοί με νηστείαν περνούν την ζωήν τους.

Όταν δογματικά νηστεύη τινάς, τότε είναι εμποδισμένος· δια δε τους αγωνιζόμενους, λέγει, εις τους τοιούτους ουκ έστι νόμος, και ο αγωνιζόμενος πάντα

εγκρατεύεται. Ας γίνη τώρα με την ευχήν και ευλογίαν της Πανοσιότητος σας, να μη [//63] τους πειράζη η συνείδησις ως παρηκούς. Ο καλόγερος πάντοτε πρέπει να γίνη καλόν παράδειγμα εις τον λαόν – ούτω λαμψάτω το φως έμπροσθεν των ανθρώπων.

Μάλιστα τώρα είναι ανάγκη πολλή να φροντίζετε μάλιστα ως ποιμήν, όπου είσθε, να αντιμάχεσθε τους νηστειομάχους, ότι εξέκλιναν πολύ οι Χριστιανοί την σήμερον. Πότε με φοβέραν, πότε με νουθεσίαν να τους διδάσκετε να μην παραβαίνουν τους νόμους των Αγίων Πατέρων και Αγίων Συνόδων της Εκκλησίας μας, διότι γράφουν, όποιος δεν φυλάγει τας Τετράδας και Παρασκευάς, την Τεσσαρακοστήν και άλλας διωρισμένας νηστειάς, να είναι αφωρισμένος. Δια τούτο πρέπει όσον ημπορούμεν να δυσκολεύωμεν τους ανθρώπους, να μη παραβαίνουν τους νόμους του Θεού και πράττουν τα άτοπα έργα τους· και τοιούτους παραβάτος πρέπει να κατατρέχης. Δια δε τους αδελφούς, όπου θέλουν να νηστεύουν όχι με κακόν σκοπόν, να μην τους εμποδίζης, αλλά βλέποντας τους ότι αγωνίζονται να χαιρέσαι, ότι έχεις τοιούτους εναρέτους ανθρώπους εις την ενορίαν σου, και ως καύχημα να τους έχης. Μάλιστα, εάν τους τύχη και ανάγκη καμμίαν φοράν, να τους βοηθήσης. Ελπίζω να έχης μεγάλον μισθό, όταν οικονομής τοιούτους ανθρώπους.

Κοίταξε, Άγιε Δέσποτα μου, καλά, επειδή [//64] έχομεν και θάνατον, Κρίσις μας περιμένει, και τότε ο Θεός καθ' έναν θέλει κρίνει με τον όμοιον του. Συγχώρησον με τον ελάχιστον και την αυθάδειαν μου, επειδή και δεν είμαι άξιος να ανοίξω το στόμα μου να σας ειπώ λόγον· μάλιστα ακούοντας και την καλήν φήμην σας. Άμποτε αι άγιοι ευχαί σας να είναι πάντοτε μεθ' ημών. Αμήν.

ΧηΓεώργιος Μοναχός
Άγιον Όρος Άθω Κερασιά
15 Απριλίου 1872

[//65]

ΠΑΠΑ-ΝΕΟΦΥΤΟΣ και ΓΕΡΟ-ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Εάν όλοι μας έχουμε ιερό καθήκον να μνημονεύουμε και να ευγνωμονούμε τους προγόνους μας, γιατί πολλά οφείλουμε σ' αυτούς, πόσο μάλλον τους Αγίους πνευματικούς προγόνους, που μας βοηθούν με την παρηρησία που έχουν στον Χριστό! Γι' αυτό καλά θα είναι να αναφέρω λίγα για τον Πνευματικό Πατέρα του Χατζη-Γεώργη, τον Παπα-Νεόφυτο, και τον Πνευματικό του Παππού Γερο-Αυξέντιο.

Ο μεν Παπα-Νεόφυτος, ο Καραμανλής, όταν ήταν μικρό παιδί ακόμη στην Καισάρεια, άκουγε για το Άγιον Όρος και με την παιδική του απλότητα σκέφθηκε ότι οι Ερημίτες Μοναχοί τρώνε όταν ακούσουν κουδούνισμα στον Ουρανό. Έτσι αποφάσισε να τους μιμηθή· περίμενε πότε θα άκουση και αυτός το κουδούνισμα στην ενάτη ώρα, όπως και άκουγε, και τότε καθόταν και έτρωγε. Το τυπικό αυτό το συνέχισε αρκετά, μέχρι τα δέκα οκτώ του χρόνια, που ήρθε στο Άγιον Όρος [//66] και έγινε Μοναχός από τον Γέροντα Αυξέντιο στα Καυσοκαλύβια και αγωνίσθηκε φιλότιμα ογδόντα οκτώ χρόνια.

Ο Σεβασμιώτατος Πορφύριος Ουσπένσκυ, τότε Αρχιμανδρίτης ακόμη, είχε επισκεφθή τον Παπα-Νεόφυτο και συνομίλησε μαζί του. Έγραψε δε τα εξής:

«Ο πατήρ Νεόφυτος γεννήθηκε κι ανατράφηκε στην Ανατολή. Από καιρό αγωνίζεται εδώ για την σωτηρία την δική του και των άλλων. Είναι Πνευματικός, και

σ' αυτόν εξομολογούνται οι Μοναχοί πέντε Μοναστηριών και οι Αρχιερείς που μένουν στο Άγιον Όρος. Σύμφωνα με όσα λέει, οι Μοναχοί των Κοινοβίων κοινωνούν συχνά των Αγίων Μυστηρίων, αλλά χωρίς αυστηρή νηστεία. Το πνεύμα αυτό δεν αναπαύει τον Παπα-Νεόφυτο. Αυτός είναι αυστηρός. Μου είχε κάνει εντύπωση, όταν διάβασα από τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο ότι όσοι μεταλαμβάνουν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, πρέπει να είναι πιο καθαροί κι απ' την ηλιακή ακτίνα, και ρώτησα τον συνομιλητή μου να μου πη κάτι προς ωφέλειαν.

Με κοίταξε με το διορατικό του βλέμμα και μου είπε.

[//67] - Να έχης φόβο Θεού και νάσαι εγκρατής.

- Αμήν. Του απάντησα και στην συνέχεια τον ρώτησα για την ζωή τους.

- Έχω δέκα υποτακτικούς, μου είπε. Πουθενά δεν πηγαίνουν. Την ημέρα καλλιεργούν τον κήπο και το αμπέλι, και την νύχτα κάνουν πολλές μετάνοιες ο καθένας χωριστά. Όποιος απ' αυτούς αγαπάει περισσότερο απ' τους άλλους τις μετάνοιες, τότε απαλλάσσεται απ' την δουλειά ... Αρκούνται στην ξηροφαγία. Μεταλαμβάνουν μια φορά την εβδομάδα μετά από την εξομολόγηση των λογισμών και την συγχωρητική ευχή».

Ο Γέρων Πνευματικός Νεόφυτος, κατά την κρίση των συγχρόνων του, ήταν Άγιος άνθρωπος ενώπιον του Θεού. Την ημέρα του θανάτου του την προγνώρισε πριν από σαράντα ημέρες. Διάβασε το Ευαγγέλιο και το Ψαλτήρι, έσκαψε ο ίδιος τον τάφο του, μετέλαβε των Αγίων Μυστηρίων, έδωσε την ευλογία του στους υποτακτικούς του, έκανε τον σταυρό του και εν ειρήνη παρέδωσε την ψυχή του στον Κύριο.

Κοιμήθηκε το 1860, σε ηλικία εκατόν έξι χρόνων, απ' τα οποία τα ογδόντα οκτώ τα έζησε στον Άθωνα.

[//68] Σχετικά δε για τον Πνευματικό Παππού του Χατζη-Γεώργη, Γερο-Αυξέντιο, ο πατήρ Γερμανός Χαΐρ αναφέρει το εξής.

«Παλιά, στην Σκήτη των Καυσοκαλυβίων, υπήρχαν αξιοσέβαστοι Γεροντάδες, σαν τους αρχαίους μεγάλους Πατέρες, μπροστά απ' τους οποίους εμείς, έλεγε ο Γέρων, και όλη η Αδελφότητα της Σκήτης περνούσαμε με μεγάλο σεβασμό και δέος. Στέκονταν σαν ακλόνητοι στύλοι στις αγρυπνίες, απ' το βράδυ ως το πρωί, κοιτάζοντας κάτω, στις πλάκες της Εκκλησίας· η Εκκλησία ήταν γεμάτη από τέτοιους Γεροντάδες. Όλοι τους ήταν σιωπηλοί· αργολογία δεν υπήρχε σ' αυτούς· ακόμη και για τα απαραίτητα μιλούσαν λίγο και όταν ήταν καιρός, όταν έπρεπε. Φύλαγαν με ακρίβεια την πνευματική ζωή. Απ' αυτούς έλαμπε ιδιαίτερα με την φωτεινή του ζωή ο Γέρων Μοναχός Αυξέντιος. Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους Γεροντάδες αγωνιστάς, αυτός ήταν σαν ένα άστρο. Έμενε στο Κελλί του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Είχε ένα πήλινο αγγείο, όπου έβραζε για τον εαυτό του χόρτα, που τα μάζευε στην έρημο, και μόνο μ' αυτά τρεφόταν. Καμμιά φορά έτρωγε και ψωμί, [//69] αλλά τίποτε περισσότερο. Έζησε πολλά χρόνια στην Σκήτη ο Γέρων Αυξέντιος, περίπου εξήντα.

Μετά τον θάνατο του έμεινε ο υποτακτικός του Νεόφυτος «Καραμανλής», που πέθανε το 1860 πάνω από εκατό χρόνων».

Μετά λοιπόν από τον Παπα-Νεόφυτο «Καραμανλή» έλαμψε στην Κερασιά του Άθωνα ο υποτακτικός του, ο Χατζη-Γεώργης, σαν αυγερινός! Ο μέγας Ασκητής και πολύ Νηστευτής, ο οποίος άφησε «Όνομα!» και το όνομα του επίθετο για τους πολύ νηστευτάς. «Αυτός είναι Χατζη-Γεώργης!»

Τις άγιες ευχές του να έχουμε. Αμήν.

[//70]

ΓΙΑΤΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥΝΤΑΙ ΔΙΚΑΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ...

Επειδή θα γεννηθή ίσως το ερώτημα σε μερικούς ανθρώπους, γιατί να επιτρέπη ο Θεός να ταλαιπωρούνται με δοκιμασίες, συκοφαντίες κ.τ.λ. δίκαιοι άνθρωποι, όπως και ο άνθρωπος του Θεού Χατζη-Γεώργης, ενώ ήταν εξαγνισμένη ψυχή κι από μικρό παιδάκι, θεώρησα καλό να γράψω αυτό που νιώθω.

Φυσικά τα κρίματα του Θεού είναι άβυσσος· αλλά μια από τις πολλές περιπτώσεις ίσως να είναι και αυτή, κατά τον λογισμό μου. Εάν δεν επέτρεπε ο Θεός να συκοφαντηθούν και ορισμένοι δίκαιοι, πώς θα μπορούσαν να καλυφθούν ορισμένοι ένοχοι, που δεν μπορούν να σηκώσουν το σφάλμα τους από εγωισμό; Η μεν γη δεν τους χωράει, και οι δαίμονες ευκαιρία ζητάνε να τους φέρουν σε απόγνωση, να κάνουν κακό στον εαυτό τους, να κολασθούν.

Η πολλή όμως αγάπη του Θεού, για να μην απωλεσθή καμμιά αδύνατη ψυχή, επιτρέπει να κατηγορούνται και να συκοφαντούνται και δίκαιοι, [//71] άδिका, αλλά στο τέλος φανερώνεται η αλήθεια.

Μ' αυτόν δε τον τρόπο βοηθάει και εμάς να φέρουμε καλούς λογισμούς πάντα, για ό,τι κακό ακούμε να διαδίδεται για τον πλησίον μας και να αναρρωτιώμαστε· «μήπως είναι συκοφαντία;» Τότε φυσικά παρηγορούνται και οι ένοχοι και σιγά – σιγά αισθάνονται την ενοχή τους, ελέγχονται από την συνείδηση τους και διορθώνονται, εάν έχουν καλή διάθεση. Με λίγα λόγια, ορισμένες φορές ο Θεός ελαφρώνει το βάρος των ενόχων με το να συκοφαντηθούν δυνατοί δίκαιοι.

Φυσικά οι αδικημένοι, είναι τα πιο αγαπημένα παιδιά του Θεού. Οι ίδιοι όμως, κατά τον λογισμό μου, δεν έχουν τέτοιους λογισμούς. Αντιθέτως πιστεύουν ότι μπορούσε να ήταν και οι ίδιοι ένοχοι, εάν τους εγκατέλειπε η Χάρις του Θεού, και να ήταν ακόμη και σε φυλακή ως ένοχοι και να τους έτρωγε και το σαράκι, ο έλεγχος της συνειδήσεως. Ενώ σαν αδικημένοι, έχουν στην καρδιά τους τον αδικημένο Χριστό και αγάλλονται στην εξορία και στην φυλακή σαν στον Παράδεισο, διότι όπου Χριστός εκεί Παράδεισος.

Οι δίκαιοι λοιπόν, με την αρχοντική τους αυτή αγάπη, δεν αποβλέπουν σε μισθό Ουράνιο με τις καλωσύνες που κάνουν στους συνανθρώπους τους, διότι είναι παιδιά του Θεού και εργάζονται στο σπίτι τους, στην Εκκλησία του Χριστού, [//72] φιλότιμα.

Εάν καλοεξέταζε ο άνθρωπος την ωφέλεια την ψυχική και την αγαλλίαση την εσωτερική, που αισθάνεται και σ' ετούτη την ζωή κι από μια μικρή καλωσύνη που κάνει στον πλησίον του, θα τον παρακαλούσε να την δεχθή και θα τον ευγνωμονούσε ακόμη. Διότι την αλλοίωση που δέχεται η ψυχή, και την χαρά που αισθάνεται η καρδιά του ελεήμονος ανθρώπου, ακόμη και από μια φέτα ψωμί που προσφέρει σ' ένα ορφανό, δεν μπορεί να του την δώσει ούτε και ο μεγαλύτερος καρδιολόγος, κι αν τον πληρώσει ένα σακκί δολάρια.

Όπως επίσης τέτοια αγαλλίαση αισθάνονται οι ψυχές των αγωνιζομένων Χριστιανών, που αγρυπνούν, προσεύχονται και νηστεύουν, που δεν μπορούν να την

διανοηθούν εκείνοι που τρώνε ό,τι θέλουν και όποτε θέλουν, και πίνουν κρασιά και αναψυκτικά.

Φυσικά, όπως ανέφερα, τα παιδιά του Θεού δεν εργάζονται ούτε για τον ουράνιο μισθό, αλλ' ούτε και για τις πνευματικές αυτές χαρές τούτης της ζωής· γιατί τα παιδιά δεν πληρώνονται από τον Πατέρα, αφού όλη η περιουσία του Πατέρα τους είναι δική τους. Άλλο το τι θα προσφέρει ο Θεός σαν καλός Πατέρας, δώρα θεία και σ' αυτή την ζωή και στην αιώνια.

Όσοι φυσικά εργάζονται για μισθό, είναι εργάτες [//73] και όσοι αποφεύγουν την αμαρτία για να μην κολασθούν, πάλι για το συμφέρον τους φροντίζουν. Καλό μεν είναι και αυτό, αλλά δεν έχει αρχοντιά, διότι μετά από τόσο μεγάλη θυσία που έκανε ο Χριστός για να μας λυτρώσει, από φιλότιμο δεν πρέπει να πάμε στην κόλαση, για να μη Τον λυπήσουμε με το να μας νιώθη ότι υποφέρουμε.

Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, τέτοιου είδους αγάπη είχαν για τον Χριστό. Αλλά πολλοί από εμάς δυστυχώς έχουμε φτηνή αγάπη, διότι η φτηνή αγάπη έχει όριο το μέχρι εκεί που δεν κολάζει. Αυτού του είδους η αγάπη είναι συνυφασμένη με την απιστία· δηλαδή να απολαμβάνουμε τα του κόσμου μέχρι εκεί που δεν κολάζει σ' αυτή την ζωή, αλλά να μην στερηθούμε και τον Παράδεισο.

Εάν μας έλεγε ο Χριστός «παιδιά μου, ο Παράδεισος γέμισε πια και δεν έχω που να σας βάλω», μερικοί από εμάς θα λέγαμε στον Χριστό με αναίδεια· «και γιατί δεν μας το έλεγες αυτό νωρίτερα;» Άλλοι θα έτρεχαν, για να μην χασομερήσουν καθόλου, να προλάβουν και το ένα λεφτό για να το διασκεδάσουν και δεν θα ήθελαν ούτε να ακούσουν για τον Χριστό.

Τα φιλότιμα όμως παιδιά του Θεού θα έλεγαν στον Χριστό με ευλάβεια· «μη στενοχωρήσαι [//74] καθόλου για μας, αρκεί που γέμισε ο Παράδεισος αυτό μας δίνει τόσο μεγάλη χαρά, σαν να βρισκόμαστε και εμείς στον Παράδεισο!» και θα συνεχίσουν τους φιλότιμους πνευματικούς αγώνες τους με χαρά, όπως και πριν, γι' Αυτόν που αγάπησαν με αγνή αγάπη· και ο Χριστός, που είναι όλο Αγάπη, θα φιλοξενηθεί μέσα στις αγνές καρδιές τους, όπως φιλοξενήθηκε στην Αγία σάρκα της Αγνης Παρθένου.

Οι περιπτώσεις λοιπόν αυτές, όπως του Χατζη-Γεώργη, στις οποίες επιτρέπει ο Θεός να ταλαιπωρούνται δίκαιοι άνθρωποι, δυνατοί, και να σηκώνουν βάρος από αδύνατους ενόχους, βοηθώντας μ' αυτόν τον τρόπο τους συνανθρώπους τους, είναι φυσικά ελάχιστες. Σ' αυτές ακριβώς τις περιπτώσεις μπορούμε να πούμε το «κατά παραχώρησιν Θεού» και όχι όταν δίνουμε εμείς δικαιώματα στον πειρασμό, διότι τότε παραχωρούμε εμείς τόπο στον πονηρό. Δηλαδή, τότε λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι. «Πας ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται ...» (Λουκ. ιη', 14-15).

Κατ' αυτόν δε τον τρόπο λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι κατά τον λογισμό μου.

Όσο πιο ψηλά πετάμε ένα αντικείμενο, με τόσο περισσότερη ορμή τραβιέται κάτω από την έλξη της γης και συντριβεται (νόμος φυσικός). Όσο υψώνεται κανείς, τόση θα είναι και η πτώση [//75] του η πνευματική, και ανάλογα με το ύψος της υπερηφανείας του θα συντριβή. – Εκτός εάν η υπερηφάνεια του ξεπεράσει την ανθρώπινη και φθάσει την δαιμονική και τότε δεν τον πιάνει ο πνευματικός νόμος σε τούτη την ζωή, αλλά συμβαίνει το Αποστολικό· «Πονηροί άνθρωποι και γόητες

προκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι» (Β' Τιμ. γ', 13). Όταν όμως ο άνθρωπος καταλάβη αμέσως το ανέβασμα της υπερηφανείας του και ζητήσει ταπεινά συγχώρηση από τον Θεό, αμέσως τα σπλαγχνικά χέρια του Θεού τον αρπάζουν με χαρά και τον κατεβάζουν απαλά, χωρίς να γίνη αντιληπτή η πτώση του, και έτσι δεν συντριβεται, μια που είχε προηγηθή η καρδιακή συντριβή με την μετάνοια που έδειξε.

Το ίδιο δε συμβαίνει και με αυτόν που έδωσε μάχαιρα· όταν μετανόηση ειλικρινά, με πόνο, δεν επιτρέπει ο καλός Θεός να εξοφλήση εδώ με μάχαιρα, αφού η καρδιά του μετανοιωμένου ανθρώπου μαχαιρώνεται από τον έλεγχο της συνειδήσεως και υποφέρει. Τότε του δίνει ο Θεός σαν στοργικός Πατέρας, αντί μάχαιρα, βάλσαμο στην πονεμένη του καρδιά, την θεία παρηγοριά Του.

Εάν όμως ο ίδιος άνθρωπος που έσφαλε, από πολύ φιλότιμο ζητήσει επίμονα από τον Θεό να τιμωρηθή σ' αυτήν την ζωή για το σφάλμα του, ενώ του το χάρισε ο καλός Θεός, και απαλλάχθηκε [//76] από τους πνευματικούς νόμους, του κάνει και αυτό το φιλότιμο αίτημα του, αλλά του ετοιμάζει και στεφάνι άφθαρτο, Ουράνιο.

Επίσης, όποιος τηρεί τις εντολές του Θεού και ζητάει ως χάρη από τον Θεό να τιμωρηθή αυτός για τα σφάλματα των συνανθρώπων του ή να πάρη αυτός την αρρώστια από τον συνάνθρωπο του, αυτό πολύ συγγενεύει με τον Χριστό, και πολύ συγκινείται τότε ο Χριστός από την αρχοντική αγάπη του παιδιού του.

Εκτός δε από την χάρη που του κάνει, ο Θεός να χαρίση τα σφάλματα των άλλων, επιτρέπει και δοκιμασίες στην ζωή του, κατά το επίμονο αίτημα του. Παράλληλα, του ετοιμάζει και το διαμαντένιο στεφάνι του Μάρτυρος, διότι πολλοί άνθρωποι τον κατέκριναν με την «κατ' όψιν» κρίση τους, νομίζοντας ότι τον τιμώρησε ο Θεός για τις αμαρτίες του, ενώ αυτός είχε γίνει ολόχρυσο πνευματικό αλεξικέραυνο, από αγάπη προς τους άλλους, σαν μιμητής του Χριστού.

Μέσα λοιπόν στα κρίματα του Θεού που είναι άβυσσος, βλέπουμε και αυτή την περίπτωση, που συναντούμε σε Προφήτες και Αγίους, όπως και άλλες χιλιάδες περιπτώσεις, και το πιο σπουδαίο απ' όλα, να αλλάζη ο Θεός, όταν οι άνθρωποι αλλάζουν.

Επομένως, οι πνευματικοί νόμοι διαφέρουν [//77] από τους φυσικούς νόμους, διότι οι πνευματικοί έχουν σπλάγχνα, και ο άνθρωπος έχει να κάνει με τον Δημιουργό του, τον Πολυεύσπλαγχο Θεό.

Όταν δηλαδή συνέρχεται το άτακτο παιδί, μετανοή και δέρεται από την συνείδηση του, τότε ο Πατέρας του το χαϊδεύει με αγάπη και το παρηγορεί.

Ο Πατέρας λοιπόν παιδαγωγεί τα παιδιά του από αγάπη, με σκοπό να συνέλθουν και να έλθουν κοντά Του, και όχι από κακότητα, ούτε από κοσμική, νομική δικαιοσύνη, αλλά από θεία καλωσύνη για το καλό πάντα των παιδιών Του, για να σωθούν και να κληρονομήσουν την ουράνια Βασιλεία Του.

Ο καλός Θεός λοιπόν, ας ενεργήση σαν Θεός και ας μη λάβη υπόψη Του τις γκρίνιες μας, αρκεί να σωθή όλος ο κόσμος. Αμήν.

[//78]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο καλός Θεός ας αναπαύση και όλες τις ψυχές των ευλαβών Γεροντάδων, που διατηρούσαν στην εξαγνισμένη μνήμη τους πολλά γεγονότα, γύρω από την ασκητική ζωή του Οσίου Πατέρα, που όταν μου ανέφεραν το όνομα Χατζη-Γεώργης, δάκρυζαν τα μάτια τους από συγκίνηση.

Επίσης, ας αναπαύση ο Θεός και όλες τις ψυχές των ευλαβών Ελλήνων προσκυνητών και των Ρώσων που κρατούσαν και αυτοί σημειώσεις από τους Οσίους Πατέρας, Αθλητάς του Χριστού, που αγωνίζονταν «τον καλόν αγώνα» φιλότητα, μέσα στο Περιβόλι της Παναγίας, και τα δημοσίευαν μάλιστα τα πνευματικά τους ανδραγαθήματα, προς ωφέλειαν των πιστών, στα Χριστιανικά τους τότε περιοδικά.

Ο Χριστός ας ανταμείψη και όλους τους ευλαβείς που βοήθησαν πολύ ή λίγο με τον τρόπο τους, όπως ο Παπα-Αντώνης ο Καρουλιώτης και άλλοι που μου έδωσαν αρκετά στοιχεία στα Ρωσικά, τα οποία μετέφρασαν με πολύ ενδιαφέρον ο Διακο-Φιλόθεος ο Γρηγοριάτης και ο κ. Ιωάννης [//79] Ταρνανίδης με τον βοηθό του κ. Απόστολο Καρούλια.

Επίσης και τις αδελφές του Ι. Ησυχαστηρίου Ευαγγελιστού Ιωάννου, της Σουρωτής, που διόρθωσαν και σ' αυτό το βιβλί τα ορθογραφικά μου λάθη.

Ζητώ δε συγγνώμη απ' όλους τους ευλαβείς αναγνώστες για όλες τις ατέλειες του βιβλίου μου· εύχεσθε, με τις πρεσβείες του Οσίου Γεωργίου, να διορθώσω τα πνευματικά μου ορθογραφικά λάθη, για να σωθώ. Αμήν.

Δεν είχα φυσικά σκοπό να το δημοσιεύσω αυτό το μικρό Συναξάρι, αλλά απλώς να βάλω σε μια καλή σειρά όλα τα στοιχεία που είχα συγκεντρωμένα, και να βρίσκονται σε τετράδιο για τους μεταγενέστερους. Διότι είναι κάπως αναιδεια να γράφω, ενώ είμαι αγράμματος. Τα εκατό όμως χρόνια του Οσίου Πατέρα μετά από την κοίμηση του με πίεζαν συνέχεια και έτσι αναγκάστηκα να το κυκλοφορήσω το 1986, που είναι και η εκατονταετηρίδα του Οσίου Γεωργίου (Χατζη-Γεώργη). Τις άγιες ευχές του να έχουμε. Αμήν.